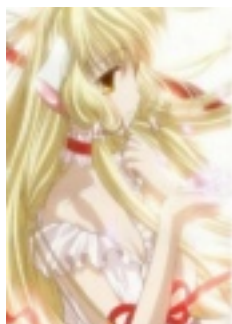


Không Chỉ Thiên Thần Mới Có Thể Mang Lại Hạnh Phúc

Contents

Không Chỉ Thiên Thần Mới Có Thể Mang Lại Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	46
29. Chương 29	47
30. Chương 30 (end)	49
31. Ngoại Truyện 1	51
32. Ngoại Truyện 2	52

Không Chỉ Thiên Thần Mới Có Thể Mang Lại Hạnh Phúc



Giới thiệu

Thể loại : romanceRating : 13+Nội dung : Nhiều người nói tôi là một cô gái kì lạ bởi luôn thích nhữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-chi-thien-than-moi-co-the-mang-lai-hanh-phuc>

1. Chương 1

Chương 1 : Quá khứ và mở đầu

10 năm trước—————

Một dáng người đàn ông trung niên đang tức giận đập vỡ đồ đạc kèm theo tiếng la lớn :

- " Bà còn dám nói sao ? bà đi cặp kè với cái tên nhóc trẻ măng đó, bà coi được sao "

Tiếp đó là tiếng người phụ nữ đứng tuổi đáp lại một cách giận dữ :

- " còn ông ? ông ngoại tình với một con nhỏ lẻo lét chân dài, sao ông không nhìn lại mình mà nói tôi "

Tiếng đổ vỡ, tiếng cãi nhau, tiếng đập phá, tiếng chửi rủa từ gian phòng khách phát ra khiến tôi, cô bé chỉ mới 7 tuổi tò mò núp ở cửa nhìn lên.

- " Bà... hừ~ Bà nghĩ bà là ai ? Ngay từ đầu tôi với bà đến với nhau chỉ là vì bố mẹ ép, ép cưới lại không con nên phải đi lượm một con bé mồ côi ngay khi mới sinh. Bây giờ bà ghen gì ? "

- " Ông... hừ~ nếu đã vậy tôi cũng tuyệt tình. kí ly dị. Còn con bé Nhã, ông cứ giữ nếu ông muốn, dù sao chính ông đã chọn con bé trước "

- " Được nhưng bà cũng sẽ nuôi con bé. Giấy đây, kí mau đi và khuất mắt tôi "

- " hừm... kí thì kí. Ông là thá gì mà tôi nuôi tiếc "

Sau một cuộc cãi vã, người phụ nữ tức tối đi vào phòng riêng, dọn dẹp đồ dùng và kéo vali đi, không hề chú ý đến cô bé. Bước đi, để lại sau lưng một bãi chiến trường do mình và người đàn ông vừa mới đây còn là chồng mình tạo ra.

Còn người đàn ông thì quay mặt vào tường thở một cách nặng nề, chờ cho tiếng cửa đóng lại, ông quay lưng ra, mệt mỏi nằm vật lên ghế sofa, cầm chai rượu trên bàn còn nửa uống tiếp.

Nhà cửa giờ đây thật bề bộn, ngổn ngang chai rượu, bình hoa vỡ, vật trang trí báo giấy cũng nằm đầy trên nền đất cộng thêm gian phòng có màu thật tối, làm không khí càng lúc ảm đạm, ảm đạm hơn khi có sự kết hợp của tiếng thở chứa nặng nề, tức giận và mùi men rượu của người đàn ông và văng vẳng tiếng khóc thút thít của ai đó.

Tôi chỉ là một con nhóc 7 tuổi, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng tôi hiểu, từ nay, tôi không còn gia đình hoàn chỉnh, và tôi cũng hiểu mang máng : Tôi là con hoang. Hóa ra chính vì không phải ruột thịt mà từ trước đến nay bố mẹ luôn vô tâm với tôi. Vậy ra từ trước đến nay, họ nuôi tôi chỉ vì trách nhiệm, nuôi tôi để che mắt họ hàng. Tôi từng hỏi mẹ tôi là tôi ra đời thế nào, mẹ chỉ thờ ơ đáp tôi : " là trong thời gian mang thai, bố mang mẹ đi xa để tịnh dưỡng, trách bị phiền, sau khi sinh mới quay lại để họ hàng thăm. "

thì ra là giả dối, nói đi tình dường nhưng thật ra là để trách bị lạ khi không có thai mà lại có con. Tuy 7 tuổi nhưng tôi vẫn có thể hiểu được chuyện. Tôi núp sau cửa mà khóc, khóc thút thít, cổ khóc thật nhỏ, khóc khi hiểu ra lý do, khóc khi nhìn những cảnh tượng này. Sau chuyện này, tôi trưởng thành hơn nhiều...

Hiện tại—————

Aizzz lại rượu chè, nhà cửa thì bề bộn. Trên sofa thì chính là ông bố của tôi, ông bố không cùng máu mủ.

Hôm nay tôi đã nhận được kết quả, tôi nhận được học bổng của trường học cao cấp ” Học viện GALAXY” và một tuần nữa tôi sẽ rời khỏi thị trấn nhỏ này để đến với thành phố Galaxy. và... tôi nhìn qua người đàn ông đang nằm ườn trên ghế kia...Aizzz thở dài 1 tiếng, có lẽ tôi bắt hiểu lần này rồi.

10 năm nay, hàng tháng, người mẹ kia đều gửi tiền cho tôi, tiền không ít cũng không nhiều. Trước đây, bố tôi dùng tiền này để nuôi tôi, nhưng lên 15, ông để tôi tự quản, nên tôi không xài số tiền đó nữa mà đi bồi bàn ở nhà hàng có tiếng của thị trấn này mà nuôi bản thân.

Tôi lên phòng, dọn dẹp đồ dùng vào vali nhỏ, rồi để lại một bức thư lại cho bố tôi khi ông ấy đang ngủ sau khi nhậu nhẹt say bí xỉ. Tôi mua vé xe lửa với số tiền mình dành dụm được.

Woaaaaa !!! Thiệt đẹp ! Thành phố này thật tuyệt ! Cảnh vật đẹp đẽ, sang trọng hơn cả trí tưởng tượng của tôi. Không sai với tên Galaxy, thành phố này về đêm trông thật giống dải ngân hà với màn đêm huyền ảo, lấp lánh ánh sáng của phố xá như là những mảng ngôi sao lớn. đột nhiên tôi cảm thấy nơi này thật xa hoa với tôi. Trên xe lửa, tôi ngồi thừ ra ngắm phố phường, suy nghĩ vẩn vơ. Tôi chưa từng may mắn trog đời, phải chăng may mắn cũng chỉ là thành tích học tập tốt thôi. Tôi tự hỏi, phải chăng ngay cả thiên thần cũng không thích tôi ? Tôi không có bạn. Suốt ngày tôi chỉ biết cầm đầu học với làm việc kiếm tiền, bạn tôi chắc chỉ có : bóng tối và nỗi buồn. Từ khi bố mẹ ly dị, từ khi tôi biết mình không phải con ruột, tôi luôn bị bố đánh sau mỗi lần ông ấy nhậu nhẹt. Tuổi thơ ? tôi không có, nếu có cũng chỉ là kỉ niệm với những trận đòn, sự dè bủ của bạn bè. Ngày bé tôi luôn nghĩ cuộc đời là màu hồng, nhưng càng lớn tôi càng nhận ra : Đời là con đường đầy chông gai, và mình phải chinh phục được nó. Cứ thế, tuy là buồn với số phận nhưng tôi luôn cố gắng hết mình cho cuộc đời mình, ít ra chính tôi tự tạo ra niềm vui cho bản thân. Chỉ có điều... tôi không tin trên đời này có thiên thần mang lại hạnh phúc và may mắn.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 2

2. Chương 2

Chương 2 : Mai Yên Nhã, La Giản Thạch.

Rời khỏi xe lửa. Tôi xoa cái bụng của mình. Chà! đói rồi đói rồi! Tôi ngay lập tức tìm một quán ăn. Đi một đoạn, t ghé vào tiệm ” Family’s mart ” bên đường tôi thấy.

Bước vào tiệm siêu thị nhỏ này, tôi liền cảm nhận được hơi mát từ cửa tiệm. Tôi bắt đầu đi lựa thức ăn ỉnh. Tôi lựa được 1 hộp sushi cỡ trung, hài lòng với lựa chọn của mình, tôi tiến tới quầy tính tiền. Một phụ nữ trung niên đang tính tiền, bà có khuôn mặt phúc hậu, hiền lành, trang phục khá giản dị nhưng chắc chắn là hàng hiệu. Tôi thấy cô ấy đưa một cái thẻ cho nhân viên tính tiền, chắc là trả tiền bằng thẻ. Tôi thầm hâm mộ, chắc đây là một người ít nhất là khá giả. Nhận lại thẻ, cô ấy cất và túi áo khoác của mình rồi xách hàng đi ra. Sau khi tôi tính tiền xong, đi ra cửa thì thấy cái thẻ vừa rồi nằm ngay cửa, nãy giờ không ai ra vào, tôi đoán được là của người phụ nữ vừa rồi, liền chạy theo hướng cô ấy vừa quẹo. A! Kia rồi, vì nhớ rất rõ trang phục của người phụ nữ này nên tôi liền nhận ra. Cô ấy đang qua đường, tôi thấy một chiếc xe lao đến sắp tông cô ấy, trong 1 khắc tôi chạy lại xô cô ra rồi tôi ngất đi. Tỉnh lại, thấy mình đang trong bệnh viện, kế bên là cô ấy.

- ” Tốt quá, cháu tỉnh rồi. Cháu chỉ xay xát nhẹ nên không sao. có thể về trong ngày. Cô nợ cháu một mạng rồi. ”

-” Không gì cô. Chiếc thẻ vừa rồi... ”

- " Là cái này à ? "

- " Dạ đúng rồi. Cháu thấy cô làm rớt nên chạy theo trả cô, không ngờ... "

- " Cháu tốt quá, hay cháu sang nhà cô nhé. Cô muốn cảm ơn cháu. "

Thấy không tiện từ chối vì giờ cũng không biết đi đâu, nên tôi nhận lời.

Nói là nhà thế thì tôi thấy thật...khiêm tốn. Tôi thấy đây là một biệt thự có hạng thì đúng hơn. Căn biệt thự cực lớn, 2 tầng, và một sân vườn rộng thênh thang được trồng nhiều cây cối. Cánh cửa màu vàng cực đại, 3 chiếc xe hơi vào cùng lúc còn thừa. Còn có cả bể bơi nữa. Trông biệt thự còn tuyệt hơn. Phong cách Châu Âu kết hợp cả truyền thống rất hài hòa. Thật không ngờ trên đời lại có người giàu thế, tôi gạt bỏ suy nghĩ cô ấy là người khá giả mà phải thay bằng đại gia mới đúng.

Cô ấy mời tôi ngồi rồi kêu người giúp việc pha một ly sữa tươi.

- " cảm ơn cháu nhé ! Không có cháu thì không biết cái mạng cô thế nào rồi. "

- " không có gì đâu mà cô "

- " Cô có thể biết tên cháu không ? "

- " dạ cháu là Yên Nhã. Mai Yên Nhã. Cháu 17 tuổi. "

- " Tên thật đẹp, thật ý nghĩa đó cháu. Cô là La Ái Quỳnh "

- " Tên cô nghe cũng rất hay "

- " Cháu sống gần đây không ? "

- " dạ thật ra thì cháu vừa mới tới đây thôi "

Tôi nói, với một chút buồn thoáng qua.

- " Sao cháu có vẻ buồn ? Kể cô nghe xem cô giúp gì được nào "

Tôi cũng muốn có người tâm sự, tôi kể cô ấy nghe, có lẽ vì tôi muốn tâm sự ai đó nghe, mặt khác có lẽ vì tôi thấy cô ấy tốt bụng, tin rằng cô ấy sẽ không khinh mình khi nghe câu chuyện.

- " Cô thông cảm cho hoàn cảnh của cháu, không ngờ bố mẹ lại có thể thế tuy chỉ là bố mẹ nuôi. Vậy là cháu đang tìm chỗ ở, việc làm và đang chuẩn bị hồ sơ cho học viện Galaxy sao ? "

- " Vâng ạ "

- " Thế này nhé ! Chuyển trường cháu cứ để cô lo. Còn chỗ ở cháu hãy ở lại đây, chi phí cô sẽ giúp cháu "

- " Nhưng cháu không thể ăn nhờ ở đậu thế được ạ. "

- " Vậy thì xem như cô thuê cháu làm người giúp việc cho biệt thự này nhé. Tiền lương sẽ là tiền ăn ở học phí và nếu dư tiền lương hàng tháng cô sẽ đưa cho cháu. Cháu thấy thế nào ? "

- "... Vậy thì được ạ. Vậy cháu làm phiền nhà cô rồi "

- " không sao đâu "

Vừa lúc có tiếng xe phân khối chạy vào sân. Tôi cùng cô Quỳnh cùng nhìn ra cửa. Đó là một cậu con trai đang bước vào nhà.

Tôi thầm đánh giá. Một tên con trai cao chừng 1m83, nước da hơi ngăm nhưng rất nam tính, dáng chuẩn hơn cả người mẫu. Ngũ quan hoàn hảo với đôi mày kiếm, mắt nâu một mí có vẻ rất lạnh lẽo sâu trong đáy mắt, lông mi vừa dài vừa cong thấy rõ, mũi cao thanh tú, đôi môi mỏng khi cười tạo thành đường nét quá tuyệt hảo dù chỉ là một cái nhếch mép. Mái tóc nâu với kiểu tóc mái bằng rất menly càng làm cho khuôn mặt cậu ta hoàn hảo hơn và lạnh lùng hơn. Không ngờ trên đời lại có người đẹp đến thế.

- " Con trai về rồi "

Con trai ? Cô Quỳnh đã rất đẹp rồi, nên con trai cô ấy tuyệt hảo thế, tôi cũng không lạ gì lắm. tôi thấy hẳn nhìn qua tôi, rồi mở miệng hỏi, một chất giọng vừa lạnh, vừa trầm nhưng vẫn rất dễ nghe và menly :

- “Mẹ! Ai đây ?”

Gì chứ, nói chuyện với người lớn mà thế sao ?

- ” Để mẹ giới thiệu. Đây là Mai Yên Nhã. Vừa rồi nhờ cô bé này chứ không mẹ đã bị một chiếc xe tông phải rồi. Nhã cùng tuổi với con đấy. Nhã nhi, đây là con trai độc nhất vô nhị của cô, La Giản Thạch, cùng tuổi cháu. ”

- ” Xin chào ! Tôi là Mai Yên Nhã. Rất vui được... ”

- ” Cảm ơn cô cứu mẹ tôi. Miễn làm quen ”

- ” Này con... Thằng này. Nhã nhi, cô thay mặt nó xin lỗi cháu nhé. Mà cô gọi cháu là Nhã nhi nhé ”

- ” Không sao cô, có lẽ cậu ấy cũng khinh thường cháu. Cô cứ gọi cháu là Nhã nhi. Cháu thấy rất thích ”

- ” Ừa. vậy cháu kéo vali lên tầng 1 nhé. Bên Trái cầu thang, Cửa màu trắng từ cuối dãy đếm lên là phòng của cháu ”

- ” Cháu xin phép lên ạ ”

Tôi phải công nhận sống trong nhà này muốn mập cũng không mập nổi. Lại nghĩ đến tên lúc nãy, người gì mà kiêu không ra gì. gì mà miễn quen chứ ? Áo tưởng mình là nhất à ? Càng nghĩ càng thấy tức. Người kiêu thế, lần đầu tôi mới thấy. Nếu đã kiêu thì tôi Yên Nhã đây sẽ cho cậu bớt kiêu, La Giản Thạch!!!

La Ái Quỳnh ngồi được một lúc thì lên phòng con trai. Đẩy cửa vào, thấy con trai đang nằm lười nhác trên giường, liền gọi :

- ” Thạch Thạch ! ”

- ” Mẹ ”

- ” Con thật là, sao ăn nói với người ta thế. Sau này Nhã nhi sẽ học chung trường với con. Lại từ mai sẽ làm vai trò người giúp việc trong nhà ta ”

- ” con không quan tâm cô ta. Trước sau cô ta cũng như lũ con gái ngoài kia ”

- ” con... Aizzz ! Con liệu đối xử với Nhã nhi đằng hoàng. Mẹ rất mến con bé ”

La Giản Thạch không nói gì, chỉ nhắm đôi mắt lạnh của mình lại. La Ái Quỳnh chỉ biết lắc đầu nhìn con trai rồi đi ra. 2 năm rồi, thằng bé vẫn thế từ khi con bé ấy bỏ đi.

Độc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 3

3. Chương 3

Chương 3 : Chuyển trường. Dương Khánh Nhi. Lộc Gia Vỹ.

Tôi thật khâm phục cô Quỳnh. Trong 1 ngày thôi cô đã hoàn tất việc chuyển trường của tôi một cách suông sẻ. Không chỉ thế mà còn chuẩn bị giúp tôi cả dụng cụ học tập,sách tập vở, ngay cả đồng phục cũng rất vừa vặn. Tôi thay xong bộ đồng phục, xách cặp xuống nhà

- ” Chào cô, chào mọi người ”

- ” chào Nhã nhi, ngồi đi cháu, ăn sáng rồi đi học ”

- ” vâng ạ ”

Woa!!! Ăn sáng là bò bít tết cùng ly sữa tươi. 17 năm tôi chưa từng được ăn một bữa ngon thế chứ đừng gì là ăn sáng thôi. Không nghĩ nhiều, tôi nhiệt tình thưởng thức món ăn.

- " Tối qua ngủ ngon chứ ? "

- " Dạ rất ngon giấc. "

La Giản Thạch bước vào. vẫn là khuôn mặt lạnh này, nhìn mà tôi thấy rét liên.

- " Nè Nhã nhi, vào trường ai hỏi cháu, hãy nói là Cháu Là người quen của cô nhé. Nhưng nếu hỏi quan hệ gì thì đừng nói, cười trừ thôi. Trong trường ai bắt nạt cháu, nói cô nghe, cô không tha đâu "

- " Cháu hiểu rồi ạ. "

Tôi hiểu, vì học viện Galaxy là một trường giàu có, không chỉ học giỏi, còn phải có tiền, quan hệ giàu có mới vào được, cô Quỳnh chỉ là không muốn ai khinh tôi.

- " Thạch Thạch, con chở Nhã nhi đến trường đi "

- " Không cần phiền cậu ấy mà cô "

- " không nói nhiều, cháu sao có thể biết trường đó ở đâu. Để Thạch chở rồi đến phòng hiệu trưởng hỏi lớp nhé "

- " ...dạ "

Trong chiếc ô tô lamborghini, không khí như nghẹt thở tuy có điều hòa. 2 người không ai nói chuyện với ai. Trong khi tôi chăm chú nhìn cảnh ngoài đường thì Giản Thạch tập trung lái xe. Không thể hiểu nổi, 17 tuổi mà có thể chạy xe hơi, xe phân khối sao ??? đã thế tốc độ cũng không hề chậm.

Đến gần trường, tôi chủ động mở lời

- " Tôi xuống ở đây, tôi sẽ tự đi bộ tới trường "

- " Được "

Sau khi thả tôi bên lề đường, xe lập tức phóng đi đến ngồi trường phía trước 1 đoạn.

Tuy nghe danh học viện Galaxy đã nhiều, đã thấy hình nhưng tôi không ngờ, nó còn hơn trí tưởng tượng của tôi. Cửa rộng lớn, hàng loạt xe ô tô đủ loại luân phiên chạy vào trường. Sân cực rộng, có cả giấy bản đồ trường ở phòng bảo vệ. Tôi lấy 1 tờ, tìm phòng hiệu trưởng.

Cốc cốc

Trong phòng, truyền đến tiếng một giọng đàn ông đã đứng tuổi

- " Mời vào "

- " Dạ chào thầy "

- " Em là Mai Yên Nhã phải không ? "

- " Vâng ạ "

- " Thầy đã nghe cô Quỳnh của em nhắc đến. em đến nhận lớp phải không "

- " Vâng. Lớp em là ... "

- " Em học 11A2. Cô Tú Vy sẽ dẫn em lên "

một cô giáo trẻ từ một thư phòng đi vào

- " Chào em. Cô là Tú Vy, Giáo viên chủ nhiệm 11A2 mà em học "

- " Em chào cô "

- " Lên lớp thôi. Đến giờ học rồi "

- " Dạ "

Lớp 11A2—————

- " Trật tự cả lớp "

Lớp học đang náo nhiệt, nghe tiếng cô cũng im dần, ổn định lại.

- " Nay lớp ta có học sinh mới, em vào đây "

Lớp lại sôi nổi bàn tán. tôi bước vào nở nụ cười thật tươi :

- "Chào mọi người. Mình là Mai Yên Nhã. Mới tới đây. Hy vọng mọi người giúp đỡ cho "

Bạn bè to nhỏ đánh giá tôi. Dù gì tôi cũng không quá xấu, mặt trái xoan, gò má cao, mắt đen 2 mí to tròn, lông mi dài cong, mũi không quá thấp cũng không quá cao, miệng nhỏ hồng như cánh hoa anh đào, cười thấy cả lúm đồng tiền. Tóc tôi dài, xoắn đuôi nhẹ một cái tự nhiên, kết hợp với mái ngố không quá dày. Dáng cũng 1m65, cân đối, không mập không ốm quá, da cũng tương đối trắng hồng mịn màng nên tôi khá tự tin bề ngoài của mình.

- " bạn ơi ! bạn là con ai thế "

Tôi nghe theo lời cô Quỳnh, trả lời :

- " Mình là người quen của cô La Ái Quỳnh "

Tôi thấy mọi người sững sốt. Sao thế ? Tôi nói sai gì sao ???

- " Quan hệ thế nào vậy bạn ? "

- " Xin lỗi mình không thể nói "

Cô giáo lên tiếng giải vây " Được rồi, em xuống ngồi kế bạn Dương Khánh Nhi, bàn gần cuối dãy ngoài cùng nhé "

- " vâng ạ "

Tôi đi xuống phía bàn cô giáo chỉ, lòng cảm thấy không thoải mái. Cũng phải thôi, bị cả lớp nhìn ngó, sao thoải mái cho được. Tôi nghe có tiếng loáng thoáng của các bạn bè bàn tán " con Khánh Nhi lại được ngồi kế người quen của cô La. Chắc nó sẽ dựa hơi cho xem " " Đúng rồi đó. Thứ nghèo như nó, bị đánh trong trường quai, giờ dựa hơi cũng không lạ "

Dương Khánh Nhi là nhà nghèo sao ? Sao có thể vào đây được ? Hay cũng giống tôi, nhờ học bổng, mà kệ, ít ra có được một người bạn giống mình, tôi cũng thấy vui.

- " Chào bạn. Mình là Dương Khánh Nhi. từ nay chúng ta sẽ là bạn cùng bàn, mong rằng chúng ta sẽ vui vẻ với nhau "

Tôi nhìn cô bạn cùng bàn với mình. Là một cô gái có nước da trắng mịn như em bé. Khuôn mặt xinh xắn thánh thiện như thiên thần. Mắt to tròn có màu nâu, lông mi cong vút. Mắt 2 mí và đôi mày nhạt màu. Sống mũi dừa, đôi môi nhỏ nhắn khi cười tạo nên đường nét thật duyên dáng. Mái tóc dài hơn vai 1 chút, hơi cúp cùng mái thưa khiến mặt cô bạn này dễ thương hơn. Dáng cô bạn này, theo tôi nghĩ cũng như tôi, không khác là mấy. Tôi mỉm cười ngồi xuống và đáp :

- " Mình là Mai Yên Nhã. Từ nay sẽ là bạn nhé "

Nhưng tôi không hề chú ý, cho đến khi một giọng nam truyền đến :

- " Tôi là Lộc Gia Vỹ. Xin chào "

Tôi quay xuống nhìn người con trai tên Lộc Gia Vỹ thì mắt chạm đến tên con trai kế bên, ngạc nhiên hết cỡ : Là hấn – La Giản Thạch.

Rồi lại nhìn người con trai tên Vỹ kia. Một tên con trai nhìn vào đã thấy đây là một tên có vẻ quậy phá và trắng hoa. Khuôn mặt baby không thua gì Giản Thạch, kể cả vóc dáng cũng thế. Chỉ khác, nếu nụ cười Giản Thạch cùng với khuôn mặt cậu chỉ thấy lạnh lùng, thì tên Gia Vỹ này lại có nụ cười, lời nói và khuôn mặt sát gái.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 4

4. Chương 4

Chương 4 : Dính phải băng nhóm trường – 18BP

Ra chơi—————

Thấy Khánh Nhi cứ mãi ngồi đó, tôi mở lời :

- " tiểu Nhi! Đi ăn chung đi "
- " Ồ... Nhưng.... "
- " Không sao, mình mới vào trường, không biết rõ nơi này, tiểu Nhi có thể dẫn mình tham quan "
- " Vậy cũng được đi thôi "

Chúng tôi đi quay trường, Nhi giới thiệu tôi rất nhiều điều, tôi phải rất cố gắng để sau này không bị lạc đường trong cái trường này. Khánh Nhi cũng chia sẻ với tôi rất nhiều điều, bạn ấy coi tôi là bạn thật sự và tôi cũng vậy, lần đầu tiên tôi biết cảm giác có bạn.

- " Yên Nhã nè, bạn cứ gọi mình là tiểu Nhi nhé, mình thích tên này, rất ít ai gọi mình thế "
- " Ừ nhưng tiểu Nhi gọi mình là Nhã nhi nha "
- " được "

Hai cô gái cười vui vẻ với nhau. Mở đầu ột tình bạn đẹp và mãi mãi.

Tôi có chú ý, tại sao mọi người trong trường lại nhìn tiểu Nhi bằng ánh mắt khinh thường đến thế. Không lẽ vì cô ấy nghèo nên cũng bị xem thường ?

Một giọng nam truyền tới, là của Lộc Gia Vỹ :

- " êy Yên Nhã. Đi tham quan trường à ? Tôi dẫn bạn đi nhé "

Thật sự tôi không thích cái tên lẩm lờn này lắm, nên từ chối. Rồi quay qua thì lại thấy tiểu Nhi đang nhìn bóng dáng Gia Vỹ một cách ngây ngốc, Đừng bảo tiểu Nhi thích hẳn chứ ?

- " tiểu Nhi
- Cậu sao thế ? "
- " A mình không sao. "
- " Thật sao ? mà thôi, ra về mình đi ăn kem không ? "
- " Ừa mình biết một tiệm gần đây rất ngon và rẻ nữa. Ăn mừng tình bạn nha "
- " Được luôn "

Vừa lúc đánh trống lên lớp, chúng tôi cùng nhau lên lớp học tiếp.

Ra về—————

Đi một đoạn ngắn thì một đám con trai chừng 15 người, ai nào ai nấy đều có vẻ dân chơi, quậy phá nhưng lại rất cao ráo và điển trai chỉ thua Gia Vỹ và Giản Thạch thôi. Bọn chúng chặn đường 2 chúng tôi lại và nói, theo tôi cũng hiểu chút đỉnh :

- " Đây chẳng phải người quen cô La vừa mới vào trường sao tụi bây ? "

- " Chắc đúng rồi "

Một tên có vẻ cầm đầu chúng nó, tiến lên :

- " Vậy hẳn người quen rồi. Đi chung làm quen chứ 2 cô gái xinh đẹp ? "

Giọng hẳn lộ rõ vẻ trêu chọc, tôi sẽ cho chúng 1 bài học. Nhưng chưa kịp lên tiếng thì lại nghe một giọng nói quen thuộc :

- " Chúng bây hoặc thôi hoặc sẽ no đòn "

Tôi cùng tiểu Nhi cùng đám con trai ấy đồng loạt quay ra nhìn. 1 khắc tôi thấy cả đám có vẻ rất nể học, ngay lập tức dẹp bỏ bộ mặt trêu gái, thay đó là bộ mặt có phần kính nể. Là La Giản Thạch và Lộc Gia Vỹ, đừng nói đây là bằng nhóm của họ nhé ?

đám ấy đồng loạt hô - " Đại ca, nhị ca "

Đây ! tôi đoán không sai mà. Gặp phải thứ gì đâu không thôi. Chẳng thèm để ý, tôi kéo tiểu Nhi đi, bỏ lại một câu :

- " Cảm ơn anh đã giúp bọn tôi. Chúng tôi đi, không làm phiền 2 người dạy lại đám này "

Tôi thấy thoáng qua là cái nhếch môi của Giản Thạch nhưng khuôn mặt hẳn tôi cảm thấy chẳng khác nào một con ác quỷ dù nó rất đẹp, cái nhìn có vẻ không hài lòng của Gia Vỹ và hàng loạt cái biểu cảm ngạc nhiên của đám con trai đó. Thôi kệ, đi là tốt nhất, dính vào những thứ thế này, chỉ rước họa mà thôi. Nhưng, tôi vẫn chú ý thấy tiểu Nhi lại nhìn chăm chăm tên Gia Vỹ, con nhỏ này thật là...

- " Chu Hoàng Khương, người thích chết sao mà dám chọc họ, tụi biết là người quen của cô La ? "

Tiếng một ai mang đầy kiêu ngạo, lạnh nhạt.

- " Vỹ nhị ca, bọn em chỉ là muốn nói chuyện với họ thử "

- " Còn lần sau thì lo liệu quan tài "

- " Vâng ạ "

Giản Thạch kể bên không nói gì, mặt cũng không biểu cảm, thật khó mà biết cậu ta đang nghĩ gì.

Không nói thêm gì nữa, cả nhóm 18BP kéo đến bar Galaxia Lights.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 5

5. Chương 5

Chương 5 : Chuyện của Dương Khánh Nhi.

Tiệm kem—————

Tôi cùng Khánh Nhi đang ăn hết ly này đến ly khác của tiệm kem, thật sự nể với số lượng ly kem đang tăng trên bàn.

Tôi mở đầu câu chuyện sau một lúc nói linh tinh :

- " tiểu Nhi, cậu thích tên Gia Vỹ ư ? "
- " hử... không.... không có "
- " cậu nói dối tệ quá, Nhi ạ. kể mình nghe đi "
- " ừm... là ..."

Hồi tưởng của Khánh Nhi —————

Năm ấy là giữa lớp 9, Nhi vừa đạt học bổng học kì I nên được học ở học viện Galaxy. Cô vừa mừng vừa lo. Mừng vì được học trong môi trường quá tốt mà không tốn tiền vì nhờ có học bổng, nhưng lo vì dù gì cũng là trường cho con nhà giàu có, người nghèo như cô vô đây bị mọi người khinh miệt thì sao ?

Nhà Khánh Nhi nghèo, bố cô mất trong một vụ tai nạn xe do chính cô chứng kiến khi mới 5 tuổi nên cô cực kì nhạy cảm với giao thông. Mẹ nuôi cô đến năm cô 15 tuổi thì cũng mất do bệnh ung thư giai đoạn cuối, vì quá nghèo nên không thể cứu chữa ẹ được. Mẹ mất một tháng rồi thì cô nhận được học bổng nên quyết định rời thị trấn của mình lên đây bắt đầu cuộc sống mới.

Khi chuyển vào, bạn bè biết cô chỉ là đứa nghèo nản nên xem thường cô, hay bày đủ trò hại cô, xem cô là thứ dễ giải trí.

Cô học chung với Gia Vỹ từ khi chuyển vào đến giờ, nhưng cậu cúp tiết rất nhiều, lại không thèm để ý xung quanh dù là bạn chung lớp ngồi gần cậu.

Lần ấy, sau khi cô bị một đám nữ sinh lớp trên hành hạ, người lấm bùn dơ bẩn nên không vào lớp được, đi lòng vòng trên sân thượng thì nghe được tiếng violin. Tò mò nên cô tiến lại xem, thì ra là Gia Vỹ. Cậu nhắm mắt say sưa kéo đàn, một bản nhạc buồn. Gió thổi nhẹ qua làm tóc cậu hơi rối. Trông cậu thật lãng tử, không gì gọi là trăng hoa quậy phá. Cô rung động nhẹ khi thấy cảnh đó, nhưng chỉ là thoáng qua thôi.

Lần này, ở sân sau trường, nơi vắng lặng khi có một đài phun nước lớn, nhiều hàng cây xanh và bồn hoa đủ loại xung quanh sân. Cô bị lôi tới đây, như mọi khi, là bị đánh, lý do vì cô không xứng đáng trong trường này, nhìn thật chướng mắt. Trong khi cô như muốn ngất đi, thì thấy Gia Vỹ đi tới khiến đám con gái đang đánh cô phải tái mét chối bay mọi chuyện rồi vội vàng đi mất. Gia Vỹ tới đưa cô ngồi trên bệ đài nước, lấy khăn tay lau vết thương cho cô, bảo cô cứ giữ lấy khăn tay này đi, trả sau cũng được, rồi cậu đi. Cậu có vẻ không nhìn kĩ cô vì tóc cô rối che đi khuôn mặt với thêm cô cứ cúi đầu mãi.

Từ đó, cô nghĩ khác về Gia Vỹ, thấy cậu là người tốt chứ không đáng ghét như cô nghĩ. Và cứ thế, cô thích cậu lúc nào. Đã 2 năm rồi, chỉ có điều, sau lần đó, cậu chưa từng để ý cô, ngay cả chuyện giúp cô cậu cũng không nhớ.

Kết thúc hồi tưởng —————

- " ra vậy "
- " còn Nhã nhi, kể mình nghe chuyện cậu đi "
- Tôi cũng không ngại gì kể hết mọi chuyện ra.
- " Thật sao, hóa ra cậu cũng ... "
- " ừm, do may mắn thôi mới được cô Quỳnh giúp đỡ "

Cả buổi trong tiệm kem, chúng tôi chia sẻ biết bao điều, cảm thấy hiểu nhau hơn rất nhiều.

Về đến nhà, vừa vào, cái tôi thấy ngay là tên La Giản Thạch đang ngồi vắt chân đọc báo. Dù gì hẳn cũng nói không quen biết nên tôi mặc kệ bước vào nhà, chào cô Quỳnh đang dưới bếp chuẩn bị thức ăn.

- " A Nhã nhi về rồi. Trường mới thế nào ? "
- " Tuyệt lắm cô ạ. Con quen được một người bạn mới hoàn cảnh giống con nên cảm thấy thoải mái hơn nhiều. "
- " tìm được bạn là tốt rồi. Con với Thạch Thạch đi tắm đi rồi xuống ăn cơm nha "

- ” vâng ”

Tôi đi ra thì không thấy tên ấy đâu, chắc hắn lên phòng rồi, tôi mặc kệ đi lên cất cặp, rồi tắm át mẻ. Sau đó, miễn cưỡng đi gọi hắn xuống ăn cơm.

Bàn ăn chỉ 3 người mà thật nhiều thức ăn, có phải phí không ? Tôi ăn ngon miệng, thuận lời hỏi :

- ” Bác trai đâu sao con chưa từng thấy hả cô ”

Một không gian trầm lắng một lúc, Giản Thạch thay mẹ mình lên tiếng :

- ” Bố tôi đã ly dị 8 năm rồi. Ông có gia đình mới rồi. ”

Biết mình hỏi điều không phải, tôi không dám thắc mắc thêm, chỉ im lặng ăn tiếp, rồi rửa chén, quét dọn nhà dù cô Quỳnh cần với lý do là mới ngày đầu đi học, sợ tôi mệt.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 6

6. Chương 6

Chương 6 : Chuyện của La Giản Thạch. Hắn là ác quỷ chính hăng.

-” Nhã nhi, cháu giúp cô lau phòng Thạch Thạch nhé. Người giúp việc rất sợ tên này nên chẳng ai dám vào phòng nó ”

- “Vâng ạ ”

Tôi xách xô nước cùng cây lau nhà lên phòng tên này. Gõ cửa mãi không thấy ai trả lời nên tôi đành mở cửa vào. Phòng không người, lại có tiếng niêng văng vẳng, chắc hắn trong nhà vệ sinh, thôi kệ, tôi lau dọn lẹ trước vậy.

Đang lau sàn thì có tiếng mở cửa, Giản Thạch bước ra với khăn quần hông, ngực trần, tóc ướt. Nhìn qua tôi cũng có chút mê người, nhưng tôi mặc kệ, tiếp tục công việc của mình để hoàn thành nhanh chóng.

- ” Ai cho cô vào đây ”

Giản Thạch hỏi với giọng cực lạnh, vừa hỏi vừa lau khô tóc, tiến lại giường, lười nhác ngồi xuống.

- ” Mẹ cậu kêu tôi dọn phòng cậu. Dù gì cũng là người làm trong nhà nên tôi cũng không từ chối ”

Tôi cũng làm biếng trả lời, mắt chạm thấy khung hình một cô gái dễ thương cười rất tươi, khuôn mặt hình như khá giống tôi thì phải, bức hình được đặt trên bàn học của hắn. Vô thức với tò mò, tôi tiến lại gần thì hắn phóng tới không kiên nhẫn xô tôi ra. Tên ác quỷ này... Chỉ ác quỷ mới bạo lực thế với con gái thôi. Càng ác quỷ hơn khi mặt hắn trở nên đầy sát khí cùng giọng nói âm mỷ chực độ :

- ” tự tiện đụng vào đồ tôi, tôi không để cô sống yên. Cô đi ra khỏi phòng tôi. ”

Tôi có chút sợ hắn. Lần đầu tiên tôi thấy hắn tức giận, nhìn hắn chẳng khác muốn giết người đến nơi. Nhưng thôi, dù sao cũng tại mình đụng vào tự tiện nên bị trách cũng đáng.

- ” Mặt cậu thật đáng là dọa người ” Nói rồi tôi đi ngay, tôi chưa muốn chịu thêm áp lực đâu.

Mai Yên Nhã đi ra khỏi phòng, La Giản Thạch nằm vật lên giường. Nhớ lại chuyện cũ :

Giản Thạch gặp Kiều Dạ Thanh khi còn 15 tuổi cơ. Kiều Dạ Thanh là một cô gái xinh đẹp, xinh một cách sắc sảo. Hắn và cô học cùng một lớp. Dạ Thanh là cô gái giàu có nhưng không hề chảnh chọe như những cô gái khác. Cô thanh khiết, mang lại cho người khác cảm giác thoải mái vui vẻ với cô. Không chỉ thế, cô còn học giỏi, hát hay, nhảy đẹp, cái gì cô cũng giỏi, cũng biết. Vì cô đặc biệt nên hắn đã chú ý đến cô, không ngờ lại thích cô không hay. Một lần, cô gửi thư trong học bàn hắn, là thư tỏ tình. Hắn gặp cô, muốn nhận

lời tỏ tình ấy, thì cô lại giải thích là bạn cô đùa chứ cô không có ý vậy. Hấn như bị tạt cho gáo nước, không suy nghĩ, từ năn nỉ đến ép buộc cô quen hấn trong 3 tháng, hấn sẽ làm cô yêu hấn. Cuối cùng cô cũng yêu hấn. Được một thời gian không lâu sau, cô muốn đi Anh để trở thành người mẫu chuyên nghiệp, ước mơ của cô, cơ hội của cô đã tới, cô không thể bỏ qua. Cứ thế cô bỏ hấn để chạy theo ước mơ của mình. Hấn hận cô, Giản Thạch hận hận Dạ Thanh cô. Từ đó hấn trở nên lạnh lùng hơn, khuôn mặt luôn lạnh đậm. Hấn ghét con gái, họ luôn chạy theo tiền của địa vị, chạy theo thứ giúp họ có được lợi họ muốn. Cô cũng vậy, chạy theo sự nghiệp tên tuổi mà bỏ lại hấn.

Lại nghĩ về Yên Nhã, cô gái này lúc mới nhìn qua, hấn còn tưởng Kiều Dạ Thanh trở về. Hấn không phủ nhận, Yên Nhã quá giống Dạ Thanh, Khiến hấn vô cớ không thích Nhã. Nhưng gần đây, chỉ là quan sát thôi nhưng hấn thấy Yên Nhã có chút khác biệt, hấn thấy có chút hứng thú với cô gái này. Nhớ đến cô nàng này luôn không hề sợ hãi mà đối đầu với băng 18BP của hấn, với hấn lúc vừa rồi, hấn cũng tò mò, cuối cùng gan cô nàng này to đến mức nào, có phải đang giả vờ gây sự chú ý không ?

Cứ thế trong suy nghĩ, hấn cũng thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi trở về phòng mình sau khi để xô lau nhà về chỗ cũ. Nằm trên chiếc giường êm ái, nghĩ đến cái tên Giản Thạch, tôi lại thấy hấn đáng ghét, không thương tiếc rửa sạch hấn.

Tên đáng ghét đó, Hấn mà là người ư ? Quỷ hợp với hấn hơn. Phũ cho hấn cái khuôn mặt đẹp đó thì thật uổng khi hấn dùng cái mặt đó để làm mặt quỷ. Tính tình hấn còn ác quỷ hơn, Hung dữ, Tàn nhẫn, lạnh lùng, đã thế còn là đại ca của cái nhóm con trai gì đó. Ai nhìn mặt hấn thì nói hấn thiên thần, thì sau này họ cũng sẽ phải rút lời mất.

Nghĩ đến " thiên thần " tôi lại thấy buồn, Ý nghĩ thiên thần không mỉm cười với tôi vẫn luôn theo tôi, tôi không biết đến bao giờ mới có thiên thần cười với tôi đây.

Lại nghĩ đến cô gái trong ảnh, tò mò không biết cô ấy là ai mà hấn phản ứng thế nhỉ ? Người yêu à ? Nghĩ đến đây, không hiểu sao tôi cảm thấy sâu trong tim có gì hơi nhói. Thật, sao nhói vì tên đó được, chắc bị tức ngực thôi.

Thôi nghĩ thêm, tôi liền đứng dậy chuẩn bị bài và cũng đi vào giấc ngủ khi trời đã khuya.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 7

7. Chương 7

Chương 7 : Yên Nhã làm bà mai.

Đi học cũng đã được 2 tuần. Mọi việc dễ ra khá suông sẻ với tôi. Lúc này tôi đang cùng tiểu Nhi đang đi vòng quanh sân trường, thói quen rồi, ngồi một chỗ thật khó chịu. Sân bóng rổ có vẻ rất náo nhiệt, tôi tò mò kéo tiểu Nhi đến xem. Aizzz tưởng gì, đầu bóng rổ thôi mà, sao lại cổ vũ đến mức đó, mà khoan, tôi nghe thấy tụi con gái đang hô " Anh Thạch anh Vỹ cổ lên " thì phải. Nhìn kĩ, đúng là hai tên đó thật, cùng nhóm họ là một vài tên trong cái băng con trai chúng tôi từng gặp.

Không thể chê được, Giản Thạch và Gia Vỹ chơi rất tuyệt, đường bóng đẹp và chính xác cùng với vóc dáng của họ thì quá hoàn hảo rồi. Tôi có chút hút hồn khi nhìn Giản Thạch, phải công nhận hấn rất đẹp trai nha, đáng người hấp dẫn quyến rũ, nếu là đại sắc nữ thì phải chết ngất luôn đấy. AAA! nghĩ gì thế chứ, tỉnh lại Yên Nhã, hấn là quỷ, là quỷ đó. Nhớ đến tiểu Nhi đứng bên cạnh không động tĩnh này giờ, tôi nhìn qua, thấy cô bạn đang nhìn duy nhất một người : Lộc Gia Vỹ.

- " Nè tiểu Nhi "

- " ... "

- " Tiểu Nhi "

- " ... "

- " Dương Khánh Nhi " Tôi hét ầm lên với con bạn.

- " A dạ ! Gì vậy Nhã nhi, hết hồn à "

- " Gì chứ. mình kêu nãy giờ rồi "

- " hìhì xin lỗi mà. "

- " Nhìn Gia Vỹ đến thế cơ đấy, mình giúp cậu của Gia Vỹ nhé " Tôi tình nghịch nháy mắt.

- " Được ư ? "

- " Tất nhiên rồi "

nói rồi tôi kéo tiểu Nhi ra sân có đài nước. Gì chứ, dễ thôi mà, cứ bắt chước trong những phim tình cảm, truyện tiểu thuyết tôi đã xem là được.

Nhắn tiểu Nhi xuống bệ đài, tôi bắt đầu giảng bài :

- " tiểu Nhi nghe mình nói nè. Muốn cậu ta chú ý, cậu đừng nhút nhát thế nữa. Phải theo đuổi cậu ấy, làm gì đó để cậu ấy chú ý, rồi hằng ngày tặng cậu ta gì đó thành một thói quen, cậu phải mặt dày hơn một chút, phải mặc cho những lời người khác nói, phải kiên cường mạnh mẽ thì Gia Vỹ sẽ thích cậu "

- " Nhưng tặng thì làm gì bây giờ ? "

- " Tiểu Nhi làm thức ăn rất ngon mà, cậu làm cơm hộp đi, một hộp nhỏ thôi, trang trí đẹp mắt và đừng lặp lại. Lén bỏ học bàn Gia Vỹ là được "

- " ừm mình sẽ thử "

Tiểu Nhi này, thật dễ nghe lời nha.

Sáng nay tiểu Nhi thức dậy rất sớm, chuẩn bị một hộp cơm nhỏ bằng tay người hình tròn 2 tầng màu ánh kim. Bên trong, tầng dưới là phần cơm được trang trí thêm ít rau củ thành hình khuôn mặt cười cực dễ thương, tầng trên được ngăn làm 2, bên là thịt sườn non cực thơm, bên là trứng cuộn đẹp mắt. Tiểu Nhi làm thức ăn là số 1 nha. Tôi từng qua nhà bạn ấy ăn cơm vài lần, phải nói là siêu ngon, món nào bạn ấy cũng làm được, rất khéo tay nữa. Một cô gái đảm đang. Tiểu Nhi và lớp sớm, để phần ăn trong học bàn của Gia Vỹ cùng một tờ giấy nhỏ được dán trên hộp, có dòng chữ nắn nót " Chúc Vỹ ngon miệng "

Đáng yêu hết biết.

Gia Vỹ khi vào lớp, phát hiện ra hộp cơm được đặt trong một chiếc hộp giữ nhiệt. Không nói gì, chờ đến trưa, hắn mang hộp lên sân thượng – nơi mà hình như hắn được độc quyền. Hắn mở ra, muốn thức ăn vẫn còn giữ được nhiệt, rất thơm. Hắn tự hỏi ai làm thế nhỉ, chắc là một cô nàng nào mê hắn phải không nhỉ, nhưng trước nay họ chỉ đưa tận tay hắn thôi chứ giấu mặt thì chưa. Liệu trong đây có độc không ta ? mà kệ, hắn cũng đâu ăn, dù là nhìn rất ngon. Nghĩ thế, Gia Vỹ cầm hộp, không thương tiếc đổ thức ăn vào sọt rác, cầm hộp bỏ lại học bàn, hắn sẽ có người lấy. Hắn không quan tâm.

Độc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 8

8. Chương 8

Chương 8 : Bị phát hiện, tỏ tình. Nụ hôn đầu của Khánh Nhi.

Tiểu Nhi thấy, thấy mọi chuyện nhưng với lời khuyên của tôi ” không được nản, phải tiếp tục “, Nhi tiếp tục làm cơm cho Gia Vỹ. Mới đó cũng đã 1 tuần rồi.

Trong một tuần này, tên Giản Thạch đáng ghét, tên Giản Thạch ác quỷ kia luôn mang đến cho tôi bao nhiêu xui xẻo. Như cố tình chơi tôi, nào là làm tôi bị phạt vì ồn trong lớp, hay bị trừ điểm khi hắt khều tôi mà cô giáo không xử hắt, bắt công, quá bắt công. Không chỉ thế, hắt lấy cái danh ” Cậu chủ ” mà sai tôi đi mua thức ăn nước uống xách cặp, mà tôi phải chịu đựng nếu không muốn hắt xì ra cái tin ” Tôi chỉ là kẻ sống nhờ nhà La “. Ưc hết biết, trong khi hắt lại rất hứng thú.

- ” Yên Nhã!!! Mau mua chai coca cho tôi, nhanh 5 phút ”

Đẩy đẩy, cái giọng như heo bị chóc tiết.

- ” 5 phút ? Cậu bị điên rồi phải không ? Cậu tưởng cái học viện này nhỏ lắm à ? Cậu tưởng căn tin gần lắm à ? ”

- ” 1 phút rồi, cô còn 4 phút ”

- ” Cậu... hừ! ” Ngậm ngùi đi vậy. Tôi phóng mắt dạng và vừa đúng 5 phút đã có chai coca cho hắt, nhưng hắt làm tôi điên tiết hơn khi phán :

- ” Hết khát rồi. Cậu giục thùng rác cũng được ”

AAA ! tôi điên mất. Mặc hắt, tôi kéo Tiểu Nhi đi lòng vòng trường chơi.

Gì nữa đây ? Đám 18BP đi sau lưng chúng tôi. Tôi không có thuê vệ sĩ đâu nha, cứ đi sau bọn tôi, làm mọi người nhìn, thật ngại chết. Lại ra đến sân sau, tôi quay lại nhìn “cái đồng đuôi ” này :

- ” Muốn gì ? ”

Tên nham nhở hôm trước, nghe đầu tiểu Nhi giới thiệu là Chu Hoàng Khương, lên tiếng :

- ” không, chỉ là chọc phá “người của La ” thôi ”

Giọng nói rõ là chọc tức. Gì mà “người của La ” chứ ?

- ” Đồ điên. Mấy người đi đi, thấy ba gai chướng mắt lắm ”

Tôi thật không ưa con trai thế, nên chẳng kiên nhẫn gì mà đâm chọc, khiến cả lũ tái mặt :

- ” Cô nói ai ba gai ? Con gái gì đâu mà... Thôi đi tụi bây ”

plè!!! Đi rồi, trời đẹp lại rõ ra. Lại quay qua tiểu Nhi, không biết của Gia Vỹ thế nào rồi nữa. Tôi buột miệng hỏi :

- ” Thế nào rồi tiểu Nhi, chuyện hộp cơm ấy ”

- ” Aizzzz ”

Hồi tưởng của Khánh Nhi—————

Sáng nay như mọi sáng của tuần này, Khánh Nhi mang hộp cơm bỏ vào học bàn Gia Vỹ thì một giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa lớp :

- ” ra là cậu làm. Lúc thì sushi, mỳ xào, nui, lúc thì cơm trứng, thịt, cá ngay cả đồ chay cũng có. Rốt cuộc cậu có ý gì ? ”

Giật mình quay ra nhìn, Gia Vỹ đang đứng dựa cửa nhìn cô, tay khoanh trước ngực, mặt vẫn giữ nét cười sát gái.

- ” Mình...mình... ”

- ” tại sao ? ” Vỹ vừa nói vừa tiến gần lại Khánh Nhi.

- " mình chỉ muốn làm quen với Vỹ thôi. Thích Vỹ từ khi Vỹ giúp Nhi khi năm lớp 9 Nhi bị đánh ở cái đài nước. Nhi không dám nói, nay Nhã nhi gợi ý nên Nhi làm theo. Nhi không cố ý làm phiền Vỹ "

Càng nói, cô càng cúi đầu thấp hơn. Gia Vỹ nhin không được mà bật cười nhẹ. Không hiểu sao nâng mặt cô lên, và hôm nhẹ lên môi cô.

Đông cứng, Khánh Nhi toàn thân bị đông cứng. Sao lại hôn cô ? Chỉ một cái hôn nhẹ rồi buông cô ra. Như bị điểm huyết, Nhi giật nảy mình tuy có chút muộn :

- " Vỹ...Cậu...Cậu... Nụ hôn đầu của tôiiii "

Ai tin đây là Khánh Nhi hiền thực nữ tính đây không ? Lúc này cô đang gần như hết ảm lên với Vỹ, hại cậu phải hơn nhằn mặt nữa. Gia Vỹ không chút quan tâm, mở lời :

- " Bấy lâu nay không ngờ cậu là một con sư tử Hà Đông ngủ yên đấy. Nếu đã làm cơm thì làm cho chót đi, từ nay phải làm cho tôi ăn, không có đừng trách đấy "

Nói rồi Vỹ ra khỏi lớp cầm theo hộp cơm cô vừa bỏ trong hộp bàn.

Gì thế ? Sao lại thế ? Tên này chiếm mất nụ hôn đầu của cô mà còn kiêu ngạo thế hả ? Khánh Nhi không khuất phục, gọi giật lại :

- " Này! Cậu là đang muốn cái quái gì ? " Không biết phải vì chơi với Yên Nhã không, cô trở nên khá giống Yên Nhã từ lời nói đến tính cách hồ báo.

Vỹ trước khi ra khỏi lớp, buông một câu :

- " Hiện tại, cậu sẽ là bạn gái tôi "

Vậy là cô đã quen Vỹ rồi sao ? Nhưng sao cô thấy đáng ghét thế nhỉ ? Có chút vui đấy, nhưng cô tự nhiên thấy ghét Gia Vỹ kinh khủng, cái tên này...

Kết thúc hồi tưởng—————

- " Woa!!! Hay thế ! Không chừng Vỹ từng thích cậu đấy tiểu Nhi. Đừng làm bộ, cậu vui lắm chứ gì "

Tôi cười nói, tay đẩy đẩy tiểu Nhi.

- " Ừ vui. Nhưng nghe hần nói như ra lệnh, ghét kinh khủng luôn "

- " Cái này là vừa ghét vừa yêu thôi mà "

Chúng tôi cười nói vui vẻ nơi đài phun nước. Đây hẳn là ngày tuyệt vời của tiểu Nhi rồi. Nhưng tôi hy vọng tên Gia Vỹ không làm tiểu Nhi buồn vì dù sao hần cũng là một tên trăng hoa.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 9

9. Chương 9

Chương 9 : Suy nghĩ của Lộc Gia Vỹ.

Biệt thự Lộc Gia—————

Lộc Gia Vỹ nằm trên giường rộng thênh của mình, tay vắt trán, khuôn mặt có chút vui vẻ, gian phòng tối khiến Gia Vỹ không khác một tác phẩm nghệ thuật.

Tuy là hần trăng hoa, nhưng từ sau chuyện cứu Khánh Nhi ở đài phun nước, hần chú ý cô nhiều hơn. Cô khác với những người con gái bên cạnh hần. Cô không bị sắc đẹp của hần mê mẩn. Cô chuyển vào học, một con mọt sách hay bị ăn hiếp. Cô có nét đẹp thánh thiện, khiến hần bị thu hút, đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm của cô. Nhưng biết rằng nếu hần quen biết cô, cô sẽ bị ghen tuông mà bị hành xác thêm, nên hần đành giả như không biết cô. Những người từng ăn hiếp cô bị hần làm cho dở sống dở chết không biết lý do và cũng

không ai biết gì cả. Lần đấy thấy cô bị đánh quá mức, nhịn không được mà ra mặt. Không ngờ từ đó cô thích hắn. Mọi năm hắn ép buộc hiệu trưởng phải xếp cô và hắn chung lớp bằng được và giáo viên xếp cho cô ngồi gần hắn. Nhu vậy trong lớp không ai dám ăn hiếp cô vì không muốn hắn bị làm ồn. Tuy vẫn hay cặp hết người này đến người khác tâm trí hắn chỉ có cô. Thời gian này cô nhóc Yên Nhã kia lại bày trò và giúp cô và hắn thành cặp, lần này công Yên Nhã lớn rồi. Nhớ lại cảnh chạm lên bờ môi mềm mại của cô, hắn không tự chủ mà cười. Đó là nụ hôn đầu của cô. Phản ứng của cô làm hắn thấy cô đáng yêu thật. Nghe cô nói thích hắn mà hắn sướng rơn cả lên. Giữ chút phong độ bá đạo nói cô làm bạn gái mình. Được lắm! Điều hắn muốn bao lâu nay đã thành hiện thực, lần này phải buộc cô cho chặt, không cho cô thoát khỏi hắn, phải bảo vệ cô, phải công khai độc chiếm cô mới được. Dù sao cô vẫn là cô gái xinh đẹp, hắn không muốn bất cứ tên nào dòm ngó đến cô, cô là của hắn, của riêng hắn, mãi mãi là của riêng hắn thôi. Tự trách bản thân, xưa nay thích cô mà lại không dám thổ lộ ra, làm cả hai phải mệt mỏi. Giờ thì hắn sẽ bù cho cô. Đã thế cả tuần lại đồ thức ăn cô làm, hắn hận mình không thể đập đầu tự tử thôi.

Cứ thế, Gia Vỹ chìm vào giấc ngủ có Khánh Nhi, một giấc ngủ đẹp.

Hôm sau vào trường, Khánh Nhi chỉ thiếu điều bật ngựa mà xỉu thôi. Mới vào trường đã bị Gia Vỹ lôi lên bục của trường, bắt loa thông báo : ” Dương Khánh Nhi lớp 11A2 từ nay sẽ trở thành bạn gái chính thức của Lộc Gia Vỹ tôi. Ai hại cô ấy thì cứ liệu hồn ” Dọa cho Khánh Nhi sợ và muốn kiếm hồ trốn cho rồi. Và từ đấy, Gia Vỹ cứ bám Khánh Nhi mãi không thôi, hắt tôi sang một bên, gì thế ? Tôi giúp hắn đấy nhé. Không dừng lại đó, hắn đưa đi đón về Khánh Nhi tận nơi, chỉ cần Nhi ‘Alo ‘ là 5 phút sau có mặt ngay. Cũng từ đó tên Gia Vỹ thành trai ngoan từ bao giờ, không gái gú, cô nàng nào lại gần quá mức liền bị hắn lườm như muốn giết ngay cô nàng đó, bớt rượu chè thuốc lá, sẵn sàng ‘quăng’ đám bạn lại bar chỉ vì một cuộc gọi của Khánh Nhi. Sao tôi biết ư ? Nhờ đám 18BP than phiền cả thôi, chúng cứ suốt ngày bám theo tôi, than phiền về cặp này mãi, tên Khương còn trách tôi nên duyên chúng nói làm gì nữa đấy. Mà từ đó cũng không ai dám đụng đến Khánh Nhi, dù sao Gia Vỹ cũng là một đại ca, gia thế có trong xã hội đen rất nhiều, lại công khai thế kia, chỉ còn nước ngậm ngùi hận Khánh Nhi thôi. Công nhận Khánh Nhi ảnh hưởng lớn với tên Vỹ này thật. Còn Khánh Nhi thì sung sướng mà cũng khổ rồi, luôn phải chịu thua sự bá đạo của Gia Vỹ, lại hay bị hắn lôi về nhà bắt làm cơm tối, không thì đi dự tiệc tùng công ty cùng hắn nên cô bị chú ý rất nhiều từ các nhà báo trong khi Gia Vỹ lại nói ” Anh muốn nói toàn thế giới biết : em là của anh, đừng tơ tưởng tới ” Nhưng dù sao Nhi vẫn thấy rất hạnh phúc, nó cứ nhẩn tìn kể tôi nghe mãi, tôi như cái nhật ký tình yêu của nó, mỗi ngày nó cứ kể mọi chuyện của nó với tên Vỹ cho tôi nghe. Thật là yêu rồi có khác nha. Nhi trước đây rất e thẹn nhút nhát hiền lành, chơi với tôi và cặp với tên Vỹ nên giờ đây nói hơi nhiều, lại rất năng động vui vẻ và cũng rất sắc bén mạnh mẽ. Thế mới cá tính chứ. Khó trách sao tên Vỹ yêu chiều Nhi đến thế.

Nghĩ lại mình còn cô đơn ế chảy nước cả ra không ai hót, thậm chí chán nản.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 10

10. Chương 10

Chương 10 : Chuyển đi chơi của Mai Yên Nhã và La Giản Thạch.

Hôm nay là ngày chủ nhật, thật nhàn rồi, vui quá. Cả tuần bị tên Giản Thạch ức hiếp mà thấy ghét. Cứ vào đến lớp là hắn kiếm chuyện, gây lộn với tôi mãi, tên trời đánh, tên sao chổi, tên ác quỷ!!!.

Thức dậy sau một đêm vừa ngủ vừa rửa hắn. Tôi xuống nhà thì thấy cô Quỳnh cùng một vài người giúp việc đang dọn dẹp gì đó. Tôi lên tiếng :

- ” Mọi người làm gì thế ? Để con phụ ạ ”

Mang tiếng là giúp việc nhưng ít làm gì, tôi cũng ngại.

- " A Nhã nhi. cô nói nghe. Hôm nay cháu và Thạch Thạch đi dã ngoại với nhau nhé. Săn tìm hái cô mấy cái hoa này nhé " nói rồi cô Quỳnh đưa tôi một tờ giấy A có hình một bông hoa rất đẹp, nhìn chút lạ, tôi chưa từng thấy hay biết đến cây hoa này.

Giản Thạch có lẽ đã biết trước, nên cậu xuống nhà với chiếc áo thun màu đen có hình viền kim cương màu trắng cùng chiếc quần jeans xanh sậm màu, đầu đội nón snapback chữ 'BOY'. Tôi không nói gì nữa, chạy lên phòng thay đồ thật nhanh và bước xuống với chiếc áo sơ mi tay dài giả jean cùng với chiếc quần short màu đen, tóc búi năng động.

Tôi cùng Giản Thạch đến một nơi rất đẹp, có suối, có cây cao tạo bóng râm, có cỏ, hẳn là một khu dã ngoại tự do.

Tôi cùng Giản Thạch trải khăn và sắp xếp đồ dùng lên, cả hai ngồi cùng nhau. Tôi lấy bánh mì lát ra chét thêm bơ và kẹp một miếng thịt nguội được cô Quỳnh làm sẵn vào, trong khi Giản Thạch đổ sữa tươi ra ly giấy. Người ngoài nhìn vào thấy rất vui vẻ, nhưng chỉ tôi và Thạch mới biết thực hư thế nào

- " Tôi đã nói cô đừng lấy thịt nguội cho tôi mà "

- " Gì chứ ? Tôi làm cậu không ăn mà còn nói sao ? "

- " Cô... Ăn thì ăn... Sao nhiều bơ thế này ? "

- " Có bơ bánh mới ngon "

- " Tôi thấy không ngon như cô nói "

- " &%\$%\$ "

- " *&^%# "

Cứ thế tôi và Giản Thạch cãi nhau với toàn những lý do củ chuối mà thôi, thật là một bữa sáng náo nhiệt nha.

- " Ê ! Đằng kia có suối kia, tôi lại đó một lát "

Không đợi hắn trả lời, tôi chạy nhanh lại đó, Nhưng vì trơn nên tôi ngã xuống nước. Đau quá, nhưng không thương tích nặng, chỉ hơi trầy da một chút. Tên Giản Thạch thấy tôi ngã, tiến lại đỡ tôi lên, giọng trên chộc :

- " Chừa tội lóc chóc "

- " Cậu là con trai à ? Thứ gì vậy, ngã thế mà còn nói vậy được sao ? "

- " được rồi được rồi, quần áo ướt hết rồi kìa "

Nhìn lại mới thấy, không có đồ thay, phải sao bây giờ. Tên Giản Thạch có ý tốt, mở lời :

- " trải áo cô lên tấm vải cho khô đi, lấy đồ áo tôi mặc, dù sao tôi

còn áo 3 lỗ bên trong. Còn quần short này... cô tự xử đi "

Tốt lắm ! Nhưng thấy cũng được nên làm theo. Áo hắn bị ướt đấy, cổ áo rộng, vai cũng rộng nốt, thân áo đến gần đầu gối tôi nên tôi không mặc quần short cũng không sao, lấy cái áo khoác trong xe quần hông cũng được, cũng hên ở đây không ai, chứ không tôi có đánh chết cũng chẳng dám ăn mặc thế này. Nhưng phát hiện, cái vòng tay của tôi mất rồi, không lẽ nó rơi lúc tôi té sao ? Tôi lội xuống dòng suối kiếm, vòng tay của tôi, chiếc vòng quà tặng sinh nhật cuối cùng khi gia đình vẫn còn hoàn hảo của tôi, tôi không muốn mất nó. Tôi rất hiếm khi đeo, chỉ đi chơi mới đeo thôi, không ngờ lại mất rồi, đứng dưới nước, tay mò mẫn, mất tìm tòi. Cũng may nước không sâu, chỉ thập hơi đầu gối tôi 1 chút. Giản Thạch cũng chú ý đến, đến bên bờ hỏi :

- " Rơi gì sao ? "

- " Mất rồi, vòng tay của tôi. "

- " Chiếc vòng trong thế nào ? Tôi giúp cô kiếm, mau lên bờ đi "

- " màu bạc, là những hình như vòng số 8 đang nằm móc vào nhau, giữa vòng có một hình trái tim, giữa trái tim ấy là chữ ' YN ' "

Tôi vừa nói, vừa lên bờ theo lời hắn. Hắn không nói theo. Đi xuống dòng suối, hắn tìm. tôi ngồi trên bờ, chân đang đưa nghịch nước nhưng mặt không khỏi buồn. Một lúc sau, hắn giờ lên

- " Cái này phải không ? "

Tôi lại gần, vui vẻ nhận lấy

- " Đúng rồi, cảm ơn cậu nhiều lắm " Hí hửng đeo vào tay. Thật may quá.

Oái, sao có nước bị hắt vào mặt thế này, nhìn quá thấy tên này đang vui vẻ hắt nước tôi. Không vừa, tôi hắt lại. Cứ thế, chúng tôi tạt nước nhau, cười đùa vui vẻ

- " Cậu dám tạt tôi, chết này hahaha "

- " Cô cũng không yên với tôi đâu, này, nước này, hahaha "

Lần đầu tôi thấy hắn cười thật sự, đẹp lắm, sao hắn lại bỏ đi nụ cười này nhỉ, Chơi mệt, 2 chúng tôi lặn ra bãi cỏ xanh nằm rồi hình như, cả 2 thiếp đi không hay. Mờ mắt cũng đã trưa rồi. Tôi và hắn cùng lấy hộp thức ăn trưa ra ăn, rồi dọn dẹp. Nhớ ra phải tìm hoa cho cô Quỳnh, tôi nói với hắn rồi chạy mất tiêu. Tôi thật cảm thấy mình ngốc khi đi một mình, lạc rồi. Nơi nào thế này ? Xung quanh toàn là cây cao, hơi tối, tôi hơi sợ. Không chú ý, tôi ngã xuống một cái hố cao đến bụng tôi. Ôi đau quá ! Trật chân rồi. Mình đang ở đâu đây, làm sao bây giờ, điện thoại lại không có số Giản Thạch, cầu cứu thế nào được. Tôi sợ lắm, nơi này thật tối tuy trời mới là buổi trưa, u ám thật. Lúc này tôi đi mà không chú ý, nhớ mình đi cũng hơi lâu, không lẽ mình vào sâu rồi. Không được, tôi vô thức gọi to " Giản Thạch, La Giản Thạch, cậu ở đâu, đến cứu tôi đi " Không tiếng trả lời mà đáp lại tôi là tiếng những con chim kêu nghe thật rộn người. Tôi bật khóc, tôi sợ thật đấy, không thể bình tĩnh mà gào lên trong khi khóc " Giản Thạch, cứu tôi.... Ai cứu tôi đi Làm ơn ai giúp tôi với.... " Trời lại mưa, lạnh quá ! tôi mệt mỏi, thiếp đi.

Thấy Yên Nhã chạy đi, Giản Thạch nhìn theo, nhưng vì phía trước là rừng, rất âm u , liền chạy theo, nhưng có lẽ mất dấu, lại không định được hướng, nên lạc mất trong rừng này. Đi mãi không biết đang ở đâu, lại thấy mưa, không biết cô ta có sao không nữa, vội chạy đi kiếm.

Không biết thiếp đi bao lâu. Tôi tỉnh lại khi nghe thấy loáng thoáng tiếng gọi quen thuộc :

- " Yên Nhã, cô ở đâu, trả lời tôi...Yên Nhã "

Dùng hết sức lên tiếng :

- " Giản Thạch, ở đâu. Dưới một cái hố. Tôi ở đâyyy " "

Một lúc không lâu, Giản Thạch bước đến, kéo tôi lên.

- " sao còn ngồi đó, đứng dậy về thôi " "

- " Tôi...chân tôi bị trật rồi " "

Không nói gì thêm, Giản Thạch cõng tôi lên.

Ở trên lưng hắn, tôi mới nhận ra, vai hắn rất rộng, mang lại cho tôi một cảm giác rất an toàn. Xung quanh hắn là một mùi hương dịu nhẹ. Tôi miên man ngủ gục trên lưng hắn.

Khi mở mắt ra, đã thấy mình đang nằm trong phòng rồi. Tôi cũng mệt lắm rồi, chẳng buồn quan tâm, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 11

11. Chương 11

Chương 11 : Bị Sốt.

La Giản Thạch sau khi công Yên Nhã về, mẹ Quỳnh cũng sốt sắn hỏi lý do. Cậu chỉ ngắn gọn : ” Trật chân, lạc trong mưa ” rồi đưa Yên Nhã về phòng.

Không hiểu sao khi lạc cô, hần rất lo lắng, tìm được cô, hần thấy thật mừng. Nhưng khi cô mệt mỏi cùng bị thương, hần cảm thấy xót lòng. Không chỉ có thế, khi công cô trên lưng, tìm hần có chút đập lạn xạ trong lòng ngực, hương thơm dịu nhẹ của cô vây quanh khiến hần như bị say. Cô không nặng, rất nhẹ là đằng khác, cô lại như con mèo nhỏ, ngủ ngoan trên lưng hần, khuôn mặt như một đứa trẻ, đôi lúc cọ xát mặt vào lưng hần tìm hơi ấm, nhin không được mà mi nhẹ lên má cô. Bỗng cô đưa vào xe, cảm thấy thân thể cô vô cùng nhỏ nhắn, khiến hần muốn ôm chặt che chở biết bao. Hần không ngờ, sao mình lại có ý nghĩ điên rồ thế chứ ? Cô rất giống Kiều Dạ Thanh, lý do mà hần không thích cô. Nhất thời cho là mình bị ý nghĩ nhiều về Dạ Thanh nên nghĩ thế, phải tỉnh lại thôi.

Tôi tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, nhưng hai mắt thật khó mở ra, nó cứ nặng trĩu. Thân người cũng cảm thấy nóng ran, đầu như búa bổ, vừa ngồi dậy đã lảo đảo ra nằm xuống, bệnh rồi sao ?

Nghe thấy tiếng gõ cửa phòng, tôi nặng nề trả lời một cách khó khăn với chất giọng khàn : ” vào... đi ạ ”

- ” mẹ kêu tôi lên xem cô thế nào ? Cô bệnh à ? ”

- ” ehèm... chắc vậy, dưới trời...mưa lâu vậy mà ”

- ” Hôm nay nghỉ học đi, ở nhà cho hết bệnh, cô bệnh thì ai mua đồ ăn cho tôi ”

Tên này... vừa nghĩ hần tốt bụng là tôi dẹp đi ngay. Tay cầm đại một cái gối ném hần, nhưng bệnh thế này, sức ném đi chẳng di chuyển được cái gối, mà là tay tôi bị hệt, thế là cái gối rơi thẳng xuống mặt tôi, aizzzz.... Hần chỉ cười, bước ra khỏi phòng tôi. Một quá, tôi ngủ tiếp, hình như tôi ngủ hơi nhiều thì phải.

Chỉ biết, không lâu sau, có người đi vào, đặt lên trán tôi một chiếc khăn lạnh, mùi hương này...không lẽ hần ? Nhưng tôi đuối quá rồi, chẳng sức nào để mở mắt nổi nữa.

Mùi thức ăn, là cháo. Có người gọi tôi, bớt được một chút, tôi ráng sức mở mắt ngồi dậy, lại hần, sao hần không đi học chứ. Biết tôi thắc mắc nên hần giải đáp :

- ” Mẹ tôi bận công việc, nên kêu tôi nghỉ chăm sóc cô thay bà. Cháo đây, tự ăn được không ? ”

Cầm muỗng xúc cháo, nhưng cứ run rẩy. Chỉ nghe thấy tiếng thở dài bên cạnh, chiếc muỗng bị cướp lấy ở giây tiếp theo. Hần múc một muỗng, thổi thổi rồi đưa đến miệng tôi. Cứ thế đến hết tô cháo, tôi vẫn nhìn từng cử chỉ của hần tuy là lặp đi lặp lại. Tôi chưa từng thấy hần dịu dàng thế này bao giờ, nhìn hần đối xử thế với mình, cảm thấy có chút vị ngọt trong lòng, món cháo cũng ngon hơn và thấy... hình như hơi rung động hần nhưng tôi gạt ngay ý nghĩ ấy đi. Tiếp theo, hần đưa thuốc và ly nước cho tôi. Uống xong lại cẩn thận đắp mền cho tôi ngủ, còn lấy khăn lau mặt cho tôi, lau rất nhẹ nhàng, cầm lấy tay tôi lau, thân nhiệt thấy có chút mát, cũng thoải mái hơn.

- ” quay lưng ra, vén áo sau lưng lên, tôi giúp cô ”

Gì ? Tôi chần chừ không muốn, dù bệnh nhưng tôi vẫn còn lý trí. Thấy tôi không làm, hần lên tiếng

- ” mau lên, ngại gì nữa. Cô muốn bệnh thêm à ? ”

Thôi kệ, sau lưng thôi mà, tôi quay lưng làm theo. Lưng mát hần, tôi cũng ngủ lúc nào không hay.

Ngủ giữa chừng thì tỉnh, thấy mình đã khỏe hơn, kể bên lại thấy gương mặt Giản Thạch đang thiếp bên cạnh. Canh tôi ngủ sao ? Mối tôi bắt giắc về lên một nụ cười. Thấy hần như sắp thức, tôi giả vờ nhắm mắt. Hần vò đầu một lát, ngơ ngác nhìn quanh, rồi đưa tay sờ trán tôi, thấy tôi giảm sốt, mệt mặt hần giãn ra như yên tâm rồi ra ngoài. Tôi nhìn nhầm phải không ?

Không hiểu sao mình lo cho Yên Nhã chu đáo thế. Đút cháo, lau người cho cô giảm sốt, lại ngồi bên giường đến mức ngủ quên, thấy giảm sốt rồi mới về phòng. Giản Thạch cứ nghĩ mình bị nhập vậy. Không nghĩ mình lại dịu dàng với cô thế. Xưa nay chỉ có Dạ Thanh hấn mới làm thế. Nhưng hấn không phủ nhận được, khi này cô bệnh, hấn rất quan tâm cô. Sáng sớm đã qua phòng cô xem cô có sao không, quả nhiên là bệnh. Hấn còn xin mẹ cho nghỉ ở nhà với lý do có việc cần giải quyết, khi cô hỏi, hấn không nói sự thật, cứ bịa đại lý do, hấn sợ cô biết hấn quan tâm cô. Nhưng Giản Thạch không biết một điều : Yên Nhã đã dần đi vào tâm trí cậu, từng chút một.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 12

12. Chương 12

Chương 12 :Tổ tình gián tiếp, thật hay giả ? Bị đánh.

Sau khi sốt đã khỏi, đi học lại, không biết vì cái gì mà đám 18BP luôn đi theo tôi và tiểu Nhi. Cứ ra chơi, khi tôi cùng tiểu Nhi xuống căn tin thì luôn thấy 18BP có mặt ở đó, mua đồ ăn thì bị chúng chen lấn trên chộc. Đi khỏi căn tin, đi trong sân trường thì lại bị 18BP đeo bám sau lưng, khiến bao nhiêu ánh mắt nhìn, tôi cùng tiểu Nhi ngồi ở một ghế đá nào thì luôn thấy cái băng đảng này lượn tới lượn lui trước mặt đùa giỡn. Mà chúng không làm gì tiểu Nhi vì sợ Gia Vỹ mà lại cứ nhắm vào tôi mà phá, trong đó tên Giản Thạch luôn là đầu têu. Hôm nay cũng không khác gì. Nhưng lạ thật, sao mọi người cứ nhìn chăm chăm tôi thế, không phải kiểu nhìn như mọi khi, là ánh mắt ngạc nhiên, mặt tôi dính gì sao ? Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, tên Gia Vỹ từ đâu sau lưng tôi xông lên đi trước, miệng thì ồn ào rêu rảo như ở chợ hạ giá :

- " Yên Nhã là bạn gái của Giản Thạch nha. Chỉ được nhìn, cấm được chạm " Giọng rõ trên chộc.

Tôi vừa nghe thì trơ mắt ra mà nhìn. Chuyện gì vậy ? Ai trùng tên tôi à ? Không, rõ là tên Gia Vỹ đang chỉ thẳng vào tôi khi mọi người bu lại hỏi Yên Nhã là ai. Tên Giản Thạch mà xứng với tôi à, mơ hả ? Không dừng lại đó, bị mọi người nhìn đến gai người, hăm mộ có, ghen ghét có, đám 18BP cũng từ đâu mò ra trên chộc xung quanh tôi. Không kìm được tôi lên tiếng :

- " Gia Vỹ, xem ra tôi sẽ nhờ tiểu Nhi dạy bảo lại cậu. Tôi là không có phải bạn gái Giản Thạch nha, hấn xứng sao ? "

Mọi người há hốc nhìn tôi, đặc biệt là con gái. Cũng phải thôi. Chưa ai dám nói Giản Thạch như thế, một phần vì thế lực của hấn, một phần cũng là được cặp với hấn là ước mơ bao cô gái và...chàng gay, ai đời có người không thèm như tôi. Chính vì thế, dĩ nhiên là nhận được biết bao tia laser của các nữ sinh trong trường này. Không để ý, tôi quay qua tiểu Nhi :

- " tiểu Nhi à, giúp mình nhé " Nháy mắt rồi nhìn qua Gia Vỹ cười đều, bỏ đi. Chỉ thấy mặt Gia Vỹ nhăn nhó, tiếp đó là ừ ừ bước theo tiểu Nhi.

Đi lên sân thượng, chỉ mới hóng gió một lát cho giảm bớt cơn giận, thì nghe thấy giọng nói quen thuộc khiến tôi hừng hực lửa trở lại :

- " Mọi người đồn nhanh nhể "

- " Chính nhờ cái miệng thối Gia Vỹ bạn thân cậu "

- " ha... Nếu đã đồn thế rồi, vậy thì... sao cô không làm bạn gái tôi đi ? "

Một cơn gió nhẹ thoảng qua. Tôi nghe lầm phải không ? Tên này khùng à ?

- " Cậu... Đồ điên "

Khung cảnh lãng mạn thế mà tôi lại mắng cậu ta một câu làm vỡ cái khung cảnh này.

- " Sao không ? "

- " Thế lý do tôi phải đồng ý ? "
- " Đồn thế, làm theo cho họ vui đi. Hơn nữa, tôi cậu chủ cô, tốt nhất là nghe lời tôi "
- " Cậu... Ngang ngược, đẹp đi, không bao giờ tôi đồng ý làm bạn gái với người biến thái như cậu "
- " Cái gì ? Tôi là đang tỏ tình đây, cô không phải con gái à ? "
- " Tôi không là con gái thì ai là con gái. Tỏ tình ? Đùa ? Hay thật ? cậu cũng biết tỏ tình sao ? Không thêm. Plè "

Tôi bỏ đi khỏi sân thượng. Coi như hôm nay ra đường không xem ngày, coi như họ không phải nói mình mà nói Mai Yên Nhã nào khác vậy.

Cuộc trò chuyện vừa rồi thật ra, còn một người khác nghe.

Trần Giản Thạch đã có vài vạch đen chảy xệ xuống. Gì mà đồ điên, gì mà ngang ngược, gì mà biến thái ?

Chưa một ai dám nói hần như thế mà rất mong được hần nói như thế. Cô ta đang cố tình gây chú ý với hần đó à ? Tính sử dụng chiêu này cho hần chú ý sao ? Chúc mừng, Yên Nhã, cô thành công rồi. Nếu đã từ chối hần, hần nhất định sẽ làm cô tình nguyện đồng ý, làm cô yên hần rồi đá cô đi cho cô đau lòng mới được. Dám chọc tức hần. Mà tên Gia Vỹ này, bày cái kế hoạch quái quỷ gì đây vậy, hại hần muốn mất mặt. Thôi kệ, phóng lao thì theo lao vậy.

Tôi vừa xuống đến tầng 2 thì bị ai đó bịt mắt, bịt miệng, lôi đi. Lôi đến khu nhà kho bên hông trường, một nơi vắng bóng không ai đến, tôi được thả ra. 3 cô gái đứng trước mặt tôi. Tôi biết họ, họ là 3 đàn chị học lớp 12, rất thích Giản Thạch, rất máu mặt, lại có gia thế không tệ. Tiêu rồi, lần này thì chết chắc. Tôi than thầm, mở miệng hỏi họ :

- " các chị muốn gì ?"
- " Cưng dám cặp với anh Thạch, đã cặp thì chỉ có kết quả tồi thôi. Cưng nghĩ sao nếu như chúng ta dùng cưng là công cụ để vận động một chút nhỉ "

Chưa kịp hiểu gì, 2 tay đã bị giữ chặt, Ánh My, người chị nói chuyện với tôi nãy giờ bước đến, không một chút nương tay, giáng lên mặt tôi 2 cái tát. Chưa kịp định thần, lại bị Mỹ Dương và Ngọc Vy xô ngã, nằm sấp xuống đất. Ngực truyền đến cảm giác đau không chịu được, lưng bị chân Dương và Vy dẫm lên. Ánh My cúi xuống giật tóc tôi ngược lên nhìn ả ta :

- " Sao bé ? "
- " Hèn hạ. 3 đánh 1 "

Tuy rất đau nhưng tôi vẫn không để lộ, nói một câu mỉa mai, còn gan dạ khạc nước bọt vào mặt cô ta.

- " Con khốn này, mày dám... "

Cô ta gầm lên, tay tát tôi liên tục.

- " Đường đường là thiên kim tiểu thư lại phát ngôn thế sao ? " Tôi không chút sợ hãi lên tiếng.
- " Để tao xem mày mạnh miệng tới đâu "

Nói rồi cô ta ra hiệu. Mỹ Dương giữ lấy tôi, Ngọc Vy trên tay cầm một cây kéo, Ánh My lại lôi ra một cây dao nhỏ. Tôi biết họ tính làm gì.

- " Các cô dám làm bừa " Giọng tôi chút run.

Không quan tâm, Ánh My nâng mặt tôi, đưa dao lại gần " Tao xem mặt mày sẽ thế nào khi có một đường trên này. Vỹ, cắt tóc cô ta " Xong rồi, tóc thì sắp bị cắt, mặt thì sắp bị rạch, sâu trong lòng tôi thầm gọi " Giản Thạch... "

Một giọng nói quen thuộc, khiến tôi ngạc nhiên :

- " Dừng lại. 3 cô, lên hiệu trưởng "

Là Giản Thạch, nằm mơ sao ? Sao hắn ở đây được. Bên hắn còn có tiểu Nhi và Gia Vỹ cùng 18BP. 18BP giải 3 cô ấy lên hiệu trưởng, tiểu Nhi chạy lại đỡ tôi :

- " Có sao không Nhã Nhi ? "

- " Không sao, sao mọi người ở đây ? "

Giản Thạch lên tiếng giải thích : " Khi cô bị lôi đi, Khánh Nhi trông thấy nên đi báo với Gia Vỹ và tôi. may là chúng tôi đến kịp "

- " Đi lên y tế thôi Nhã nhi, mặt cậu sưng rồi "

Nói rồi tiểu Nhi đỡ tôi, còn Giản Thạch và Gia Vỹ đi đâu, chắc là phòng hiệu trưởng.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 13

13. Chương 13

Chương 13 : Trả ơn, có phải giá quá đắt ?

Trên y tế, tiểu Nhi cẩn thận bôi thuốc cho tôi. Nhìn con nhỏ cứ sốt sắn cả lên, tôi không nhịn được mà phì cười khiến nhỏ phụng phịu, dễ thương thế Gia Vỹ nuông chiều cũng phải.

- " đau không Nhã nhi ? Mình đến từ lúc cậu bị tát cơ, nhưng không hiểu sao tên Thạch giữ mình lại, nói gì mà đứng xem thêm chút nữa. Thấy cậu gần bị rạch mặt đến nơi, hắn mới lên tiếng cứu "

- " vậy à ? " Tôi hỏi với giọng không cảm xúc. Tên này, thấy rồi mà không giúp, để cô bị tát xong mới giúp, sao không đợi cho bị rạch xong rồi giúp luôn đi. Tính trả thù cô vụ sân thượng à ? Ác quỷ, rõ là ác quỷ, điên mới làm bạn gái ác quỷ.

Nhưng cũng may hắn còn nhân tính mà giúp, coi như vẫn còn nợ hắn lời cảm ơn.

Phòng hiệu trưởng—————

- " 3 cô là học sinh à ? Đi đánh người ta như thế ? Đuổi được chưa ? "

Nói là phòng hiệu trưởng nhưng hiệu trưởng cũng không lên tiếng, mà giọng đó chính là của Giản Thạch.

Ánh My không chịu, lên tiếng " Bọn em vì anh mà Thạch. Anh tha cho, con bé ấy cũng là gai mắt anh mà, bọn em giúp anh dẹp gai thôi " Giọng nũng nịu.

- " Cảm ơn nhưng tôi không nhận. Tôi ghét ai xen vào chuyện của tôi. Hiệu trưởng, ngài tính xử sao cho phù hợp với tội này ? "

Thầy hiệu trưởng cũng phải toát mồ hôi, dù sao cũng là thiếu gia của Galaxy, tập đoàn giúp ông có được ngôi trường này, là hiệu trưởng nhưng chỉ cần thiếu gia ra tay, ông cũng không dám cãi.

- " Thiếu gia, tội đánh học sinh, lại còn dùng tới dao kéo, thì phải đuổi học "

- " Làm vậy đi, nhưng... Các cô phải qua trường tầm thường nhất mà học "

3 cô nhất quyết " Không Thạch, anh không thể tàn nhẫn vậy được "

- " Hoặc đi, hoặc gia đình các cô... chắc các cô hiểu "

Ánh My, Mỹ Dương và Ngọc Vy sợ hãi, đúng họ hiểu, nên đành nén giận rút hồ sơ, lòng thầm rửa Yên Nhã.

La Giản Thạch cũng không hiểu sao lại tức giận. Chỉ biết thấy cô ta tát Yên Nhã máu đã sôi lên mà nhin xuống xem cô ta ác tới đâu, nếu không nhin, không chừng cô ta bị hấn đánh cho bầm dập. Hấn không phải thuộc dạng nường tay với con gái. Lại nghĩ đến cô ấy, không nhin được mà đi đến y tế thăm cô.

Đang trò chuyện cùng tiểu Nhi lại thấy Giản Thạch bước vào. Tôi nghĩ chắc là giải quyết xong rồi. Nhưng không biết hấn làm gì họ nữa, cũng muốn cảm ơn hấn nên : " Tiểu Nhi, bạn ra với Gia Vỹ nhé. Mình cần nói chuyện với tên này " Tiểu Nhi gật đầu rồi đi ra.

- " Má còn đau không ? "

- " Nhờ anh để mọi chuyện lâu, nên bắt quá chỉ rất một chút "

- " Cô biết sao ? "

- " Tiểu Nhi nói. Anh làm gì 3 cô ấy rồi ? "

- " Đuổi "

- " Có cần nặng vậy không? " Tôi không hiểu nổi, sao nặng tay thế chứ, bắt quá đình chỉ vài ngày là cùng.

- " Tôi không thích những thứ đó có trong cái học viện này "

- " dù gì cũng cảm ơn cậu "

- " Trả gì ? "

- " Gì cũng được "

- " Chắc không ? "

- " Chắc " Vừa trả lời, tôi thấy mặt hấn lóe lên tia nguy hiểm. Xong rồi, bị gài hàng rồi, sao trả lời không nghĩ vậy chứ.

- " Vậy thì... Làm bạn gái tôi, ít nhất là 3 tháng "

Cái gì ? Hấn chưa từ bỏ cái trò điên này sao ?

- " Trả cái giá quá đắt, tôi không đồng ý "

- " Cô không được lựa chọn. Cô đã đồng ý điều kiện "

- " Cậu... Thôi được, chỉ 3 tháng. Nếu không phải lỡ lời, đừng hòng tôi đồng ý cái giá đắt thế này "

Tôi vừa nói vừa hùng hục lửa. Hấn thì cười như không cười, ánh mắt không rõ nghĩ gì.

Giản Thạch không nghĩ có thể lừa cô vào tròng dễ thế. Là gốc trả lời không suy nghĩ hay cố tình ? Nhưng hấn cũng thấy sâu trong lòng có chút vui khi cô làm bạn gái hấn, hấn ăn phải gì rồi, lắc đầu gật đi suy nghĩ đó. Dù sao, hấn có tới 3 tháng, hấn sẽ hành hạ vạch trần cô dần dần. Yên Nhã, không phải người đơn giản.

Độc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 14

14. Chương 14

Chương 14 : Hiểu lầm.

Cũng đã 1 tháng kể từ khi tôi làm bạn gái của Giản Thạch. Không biết tên này từ lúc ấy có vấn đề gì không nữa mà đối xử với tôi khác hẳn, rất dịu dàng, ân cần nhưng chọc phá rất nhiều. Tôi nhớ rất rõ, khi đi ăn, hấn rất lo cho tôi, cắt thịt cho tôi, đôi khi như những cặp tình nhân mà đưa thức ăn đến miệng đút tôi, hay

lấy khăn lau miệng cho tôi. Nhìn vào mắt hắn, thật sự là thấy quan tâm tôi trong ánh mắt đó, khiến tôi rung động không ít. Cũng không ít lần lãng mạn khi đi khu vui chơi, tôi và hắn chơi đập vịt tuy hắn nhắm mắt, hay chơi những trò cảm giác mạnh, hắn luôn thắt dây an toàn cho tôi. Ngại nhất là ngôi nhà ma, tôi không muốn nhưng tên Thạch này cứ lôi tôi vào, sợ quá tôi vô thức gọi tên hắn, cảm nhận được có vòng tay ôm lấy mình, rất an toàn. Nhưng sau lần nhà ma ấy, tôi mới hiểu : Tôi cần hắn, tôi thích hắn rồi, dù là ít hay nhiều.

Sắp tới là ngày valentine, tôi muốn làm cho hắn chút gì đó bằng tấm lòng mình. Vì thế, tôi ‘mượn’ Gia Vỹ của tiểu Nhi một bữa, mà tiểu Nhi cũng không phản đối, nhờ hiểu lý do mà.

Cửa hàng quần áo—————

Ngày 13/2

- ” Này Yên Nhã, sao cậu không kêu Giản Thạch ra đo mà phải cần đến tôi chứ ” Gia Vỹ đứng kế bên trong khi tôi lựa quần áo, miệng không khỏi cắn nhằn.

- ” Nếu kêu Giản Thạch thì hắn biết hết rồi, quà thì phải bắt ngờ chứ. Dù sao cậu cũng có thân hình giống Giản Thạch nên cậu đi cùng là tốt nhất. ” Tay tôi liên tục chọn áo rồi ướm thử lên người Gia Vỹ, đôi khi trêu hắn mà lấy cái áo màu sắc hoa lá đưa hắn thử rồi đứng ôm bụng cười, tên Gia Vỹ thì nhăn nhó nhưng cũng vui vẻ giúp tôi.

Nhưng tôi không biết, trong khi chúng tôi đang đùa giỡn thử áo, đã có một người cũng ở đó, trong thấy tất cả.

Sau khi lựa được chiếc áo vừa ý, là áo cặp, màu bạc, áo cho hắn thì có hình một chiếc chìa khóa bị nằm dọc mà một dòng chữ ‘MY HEART’ và lưng áo thì có chữ ‘BOY’ , còn áo tôi có hình ổ khóa trái tim cùng dòng chữ ‘MY KEY’ và lưng áo có chữ ‘GIRL’ , tôi rất hài lòng với lựa chọn này của mình. Sau đó lại lôi kéo Gia Vỹ đến gian hàng bán thực phẩm đồ dùng làm bánh với mục đích : Đi theo xách đồ. Tôi tính làm cho Giản Thạch bánh cupcake socola. Chỉ tội cho Gia Vỹ đi theo xách đồ mệt mỗi cứ than trời đất liên tục, con trai gì mà...

Nhưng tôi không có nhỏ nhen, cuối cùng vẫn đãi hắn ăn trưa ở KFC. Chúng tôi ngồi bên cửa sổ, không biết rằng có người đi ngang đã trông thấy.

Nhớ ra tối nay qua nhà tiểu Nhi mà chưa báo với Giản Thạch, tôi liền lấy điện thoại ra, bấm đến dãy số quen thuộc kia, chờ tín hiệu trả lời.

- ” ”

- ” Alo, Giản Thạch hả ? Tối nay tôi không về nhà được, tôi qua nhà bạn, cậu nói cô Quỳnh giúp nhé ”

- ” ... ”

- ” Alo, alo, cậu nghe thấy tôi nói gì không vậy ? ”

Mất tín hiệu. Tên này, sao vậy chứ ? Mặc kệ hắn đi. Gia Vỹ đưa tôi đến nhà tiểu Nhi. Cậu ta cũng chẳng về liền mà ở lì đến 10h tối mới ra về, thật là tình yêu....

Từ trưa đến giờ, tôi nỗ lực làm bánh, vì không biết làm, mà tiểu Nhi rất giỏi những việc này nên tôi nhờ bạn ấy giúp, hồng không ít bánh, liên tục cùng Gia Vỹ mua thực phẩm để làm. Đến nỗi hắn tức lên, khiêng cả thùng về để sẵn. Hơơ !

Ngủ trưa một lát, tôi tập làm. Đẹp qua chuẩn bị cơm tối, ăn cùng tắm rửa xong, tôi lại tập làm. Cái thì không nở, cái thì méo xẹo, cái thì trang trí hồng bết, cái thì cháy đen, cái thì cứng ngắt, v.v..

Tệ thật. Cũng 12h rồi, tôi đã làm tốt hơn rất nhiều, thấy tiểu Nhi cũng vì giúp mình mà mệt nên tôi kêu bạn ấy ngủ đi, tôi sẽ tự tiếp tục.

2h, vẫn hồng bết. Nhìn trong tủ lạnh, những cái bánh tiểu Nhi làm thật đẹp, tôi có chút ghen tị.

Mò mãi đến 3h, cuối cùng cũng được như ý. Tất cả là 10 cái. Tôi lựa ra 3 cái tuyệt nhất, dùng kem vani xịt lên. Cái bánh đầu tiên ‘I’, cái thứ 2 ‘LIKE’ , cái thứ 3 ‘YOU’, còn 7 cái còn lại, tôi vẽ hình mặt cười,

mặt dễ thương lên ấy. Dù sao tôi chỉ là thích, nên chỉ dám để chữ ‘LIKE’ chữ chưa dám ‘LOVE’. Hải lòng với những cái bánh, tôi lấy chiếc hộp đã mua, Cắt 3 cái ấy vào thật cẩn thận, rồi lấy những chiếc hộp nhỏ khác, cắt riêng từng cái bánh vào, sau đó bỏ vào tủ lạnh.

- 14/2

Tôi thức giấc, đi xuống đã thấy tiểu Nhi chuẩn bị đồ ăn sáng, tên Gia Vỹ đang ngồi đó nhìn nhỏ. Hóa ra sáng nào cũng chạy qua đây ăn trực, tên này...

Tiểu Nhi lấy cái bánh ra, tặng tôi một cái, rồi đưa tên Gia Vỹ cái khác : bự hơn, đẹp hơn. Tên Gia Vỹ khỏi nói, mừng như con nít, hơn ha hơn hờ ném cái bánh đó. Sau khi ăn sáng, tôi cũng đưa cho Gia Vỹ và tiểu Nhi mỗi người một cái, họ khen, tôi cũng thở phào. Cầm lấy những chiếc bánh khác cùng cặp áo, ra về.

Nhà Giản Thạch—————

Đến nhà rồi, bây giờ điều tôi muốn là vào tặng quà ọi người và tìm ngay tên Thạch ấy. Không thấy hẩn đâu, đoán là trên phòng, tôi tặng cô Quỳnh một cái, 4 cái kia, tôi tặng cho bốn chị giúp việc, họ vui vẻ nhận lấy và mở ra thưởng thức. Tôi cũng xin phép lên phòng, đến phòng hẩn gõ cửa.

- ” Vào đi ”

- ” Giản Thạch, tôi có.... ”

Đang vui vẻ, thấy xung quanh phòng tối om, hẩn thì ngồi trên ghế sofa nhìn tôi, xung quanh người phát ra ám khí, khiến tôi đang nói cũng phải ngậm miệng, khi thấy hẩn thế này, tôi đột nhiên thấy sợ.

- ” Cậu sao thế ? ”

Hẩn không nói gì, đứng lên đóng cửa lại. Không khí im lặng đến đáng sợ, hẩn chợt lên tiếng :

- ” Yên Nhã, không ngờ cô là người thế. Bạn trai của bạn thân cũng không tha, lại còn ở qua đêm với hẩn. ”

Hả ? Hẩn đang nói quái quỷ gì vậy ? Bạn trai của bạn thân ? Quà đêm ? Ý hẩn là...

- ” Không đúng cậu hiểu sai. Hôm qua tôi đi với Gia Vỹ là vì ”

- ” Cô còn chối, đi mua quần áo với hẩn, rồi đi ăn với hẩn, sau đó để hẩn chở về, lại nói ở nhà người bạn, cô tưởng tôi không biết à ? ”

Sao lại thành ra thế này. Hẩn hiểu lầm, hiểu lầm rồi. Ý thức ra thì nhận ra : Hẩn bỏ ra ngoài rồi.

Sao lại... Tôi ngồi thụp xuống đất.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 15

15. Chương 15

Chương 15 : Valentine hạnh phúc.

Tôi thần thơ bước ra, chạy thẳng nhà tiểu Nhi, mặc kệ tiểu Nhi cùng tên Gia Vỹ đang hạnh phúc. Tôi nhào vào tiểu Nhi mà khóc

- ” Tiểu Nhi, cậu ta... cậu ta hiểu lầm.... mình với Gia Vỹ... vì... vì thấy bọn mình đi....mua đồ cùng... trong hôm qua. huhuhu ”

Không hiểu sao khi thấy hẩn nói thế, tôi đau lòng lắm. Tôi không muốn hẩn hiểu lầm, tôi không muốn thế.

Tiểu Nhi vỗ vai an ủi tôi :

- " Đừng khóc nữa Nhã nhi, bình tĩnh, cậu ta là đang ghen thôi mà. Vỹ Vỹ, mau tìm Giản Thạch đi, nhớ nói rõ nha. "

Tên Vỹ nghe theo lệnh ‘ bà xã ’, lập tức đi ngay.

Bar Galaxia Lights—————

Giản Thạch cứ uống hết ly này đến ly kia, người toát sát khí, không ai dám lại gần. Gia Vỹ bước vào, đến chỗ hắn ngồi xuống :

- " Sao ngồi đây ? "

Như tìm được người trút giận, Giản Thạch lôi cổ Gia Vỹ dậy, có chút men say, quát :

- " Mà đến đây làm gì ? Không ở nhà dỗ Khánh Nhi của mà à ? Hay đến tìm con Nhã ấy ? "

- " Thạch, cậu điên à, buông ra "

Gia Vỹ cũng không thua kém quát lại, cậu bực thật, tên này, thấy thì ình suy diễn đúng sao ? Giản Thạch đấm cậu một phát :

- " Mà biết Nhã quen tao, còn dám lên phen. Tao cấm mày đụng tới Yên Nhã của tao. Khốn nạn "

Mọi người trong bar, sợ hãi, dồn hết về một bên.

- " Cậu điên rồi Giản Thạch, Yên Nhã là mượn mình để mua áo, mua áo tặng cậu, mượn mình đi theo xách đồ để làm bánh rồi chỉ dãi mình cảm ơn thôi. Sau đó là về nhà Khánh Nhi, là nhà Khánh Nhi, từ trưa đến nửa đêm tập làm bánh tặng cậu, cậu còn dám hất hủi cô ấy "

Giản Thạch như bị điểm huyết, cứng đờ người. Là thật sao ? Hắn hiểu lầm rồi sao ? Yên Nhã lúc này chắc đang.... Càng nghĩ hắn càng đau lòng, là hắn nông nổi, là hắn không tin tưởng cô, là hắn không nghe cô giải thích.

- " cậu ghen à ? "

Nghe Gia Vỹ hỏi, hắn cũng nghĩ đến, là hắn thích cô nên mới ghen với Vỹ phải không ? Hắn nhiều lần phủ nhận, nhưng lần này rõ ràng quá rồi. Hắn phải thừa nhận thôi, tuy muốn cô thích hắn để hắn đá cô đi cho cô đau, nhưng có lẽ chính hắn bị báo ứng rồi.

- " có lẽ. Yên Nhã đâu ? "

- " Nhà tiểu Nhi "

Giản Thạch liền lôi Gia Vỹ đến nhà Tiểu Nhi.

Nhà Khánh Nhi—————

Giản Thạch xông vào nhà tiểu Nhi, thấy tôi, liền đi tới nắm tay tôi kéo tôi ra về.

- " Cậu làm gì vậy ? Buông tôi. BUÔNG "

Hắn vẫn như người điếc không trả lời tôi. Đến cửa, lại nhìn tiểu Nhi và Gia Vỹ : " Cảm ơn, xin lỗi, làm phiền 2 người rồi. " rồi đẩy tôi vào xe, chạy đi.

Đến nhà, hắn lại lôi tôi lên phòng hắn mặc cho ánh nhìn ngạc nhiên của người trong nhà. Đóng cửa phòng, bật đèn lên, hắn nhìn tôi :

- " Xin lỗi, đã không tin tưởng em, Nhã nhi "

Tôi nghe lầm sao ? em ? Nhã nhi ? Tôi như hóa đá.

Vẫn chưa phản ứng được, chỉ thấy hắn cười, rồi đẩy tôi dựa lên cửa, hôn tôi. OMG !!! Nụ hôn đầu của tôi!!! Tôi giãy. Một lúc hắn mới thả tôi ra, tôi thở hổn hển.

- " Giản Thạch !!! Đó là nụ hôn đầu của tôi!!! " Tôi như gằm lên.

Giản Thạch tiến đến nơi những món quà nằm trên sàn, mở ra, là áo cặp và hộp bánh cupcake. Nhìn cái bánh, hần cười :

- " bánh này có thể coi là lời tỏ tình rồi nhỉ ? "

Cái gì ?

- " điên ! nằm mơ đi tôi mới thích cậu "

- " Nhưng tôi lỡ nghĩ em thích tôi rồi, Nhã nhi. Vậy... tôi cũng thích em "

Tôi chết đứng. Hần là đang tỏ tình ư ? Hần thích tôi thật sao ? Tôi ngây ngốc hỏi lại :

- " Thật sao ? "

Hần không nói gì, trao cho tôi một nụ hôn dịu dàng " Nụ hôn này là câu trả lời " Tên ác quỷ cáo già này...

Tôi thấy hạnh phúc. Tuy tình cảm mới chớm nở, nhưng tôi sẽ giúp nó lớn hơn, vững chắc hơn.

- " Áo cặp sao ? Mắt em lựa tốt thật, Nhã nhi "

- " ừm thì... "

Hần gọi thế, vẫn có chút không quen, nhưng thôi, cũng dần quen thôi.

- " Lại đây ăn bánh đi "

- " ừ "

Ngày valentine hạnh phúc của tôi, ngày chúng tôi chính thức yêu nhau.

Nhưng tôi không biết, sóng gió còn phía trước.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 16

16. Chương 16

Chương 16 : Hôn phu của Giản Thạch ? Tuyên chiến.

Tình yêu giữa Giản Thạch với tôi rất tốt, rất tiến triển. Tôi thấy tôi thật sự yêu cái tên này quá nhiều rồi.

Hôm nay, lớp tôi có một bạn mới chuyển vào.

- " Chào mọi người. Mình là Đào Tịnh Kha. Rất vui được làm quen, mong được các bạn giúp đỡ "

Tên bạn ấy đẹp quá, bạn ấy lại rất dễ thương nữa chứ. Mặt baby, tóc dài thẳng, ngũ quan cân xứng, vóc dáng chuẩn, lại da trắng. Tôi mà là con trai, chắc chắn cũng đổ bạn ấy. Quay qua Giản Thạch, thấy hần nhìn chăm chăm vào cô bạn này. Tự nhiên thấy có chút bất an. Rốt cuộc cô bạn này là ai, sao hần lại có vẻ để ý đến ?

Ra chơi, chưa kịp gì đã bị Tịnh Kha lôi đi. Ra đến sân sau, Tịnh Kha lên tiếng "

- " Bạn là Mai Yên Nhã phải không ? "

- " Đúng, bạn có chuyện gì ? "

- " Mình là bạn từ nhỏ của Giản Thạch và Gia Vỹ và...là vị hôn phu của Giản Thạch "

Vù

Một cơn gió thổi qua. Sao ? Hôn phu ư ? Sao Giản Thạch không cho tôi biết, hèn gì vừa rồi hần lại nhìn Tịnh Kha như thế. Tự nhiên, tôi hụt hẫng, lo sợ một điều gì đó.

- " Mình thích Thạch, mình tôn trọng Thạch chọn ai. Nhưng nếu là giả dối, xin bạn buông Thạch đi. "

- " Mình không giả dối. Xin lỗi mình thích Thạch là sự thật. Nếu là tranh giành, mình vẫn không buông tay "

Không hiểu sao tôi có khí phách nói ra.

- " Vậy... Mình tuyên chiến, công bằng "

- " Được "

Một giọng nói quen thuộc vang lên :

- " Nhã nhi, Tịnh Kha "

Giản Thạch, là Giản Thạch.

- " Tịnh Kha, sao cậu đến đây "

- " Bố mẹ muốn mình đến. Vài tháng nữa chúng ta đính hôn "

Đính hôn, sao lại đính hôn. Tôi nhìn Thạch, mắt mát. Thạch cũng không lên tiếng phản đối.

Tuy là cô Quỳnh rất vui khi biết tôi và Thạch yêu nhau, nhưng nhìn lại, tôi thấy Tịnh Kha mới xứng với cậu. Tôi cũng nhìn ra, Tịnh Kha hình như cũng thích hẳn, vậy hẳn có...

Tôi kiếm đại một cái cớ, bỏ đi, nhưng mong là hẳn sẽ đuổi theo, nhưng hẳn không có đuổi theo. Tôi đa tình rồi, tôi hy vọng gì ?

Nhưng tôi không hề biết, khi tôi đi...

- " Tịnh Kha, cậu làm cô ấy buồn đấy. Hôn phu bao giờ ? "

- " Mình sợ cậu sẽ như lần Dạ Thanh, nên mình chỉ muốn thử "

- " Sao cậu không ưa Dạ Thanh, từ trước đến giờ vẫn vậy "

Hắn hỏi, có chút nhăn mặt.

- " Mình thấy Yên Nhã có nét giống Dạ Thanh đấy, nhưng tính cách, nhìn kĩ thì không. Mới biết Yên Nhã, nhưng mình biết, cô ấy là người tốt "

- " Ý cậu là gì ? "

- " Giản Thạch, mình biết cậu nghĩ gì. Yên Nhã không phải như thế. Còn Dạ Thanh, còn nhiều điều thú vị cậu chưa biết "

Nói rồi Tịnh Kha bỏ đi. Hẳn nhủu mày. Ý Kha là sao ? Dạ Thanh bỏ hẳn theo sự nghiệp thôi, sao cô nói như Dạ Thanh là...giả tạo.

Nhớ đến Yên Nhã, không biết cô nàng với hẳn thế nào, Hay cứ để Tịnh Kha thử trò này vậy.

Tuy là buồn, nhưng tôi quyết không buông. Tuyên chiến thì tuyên chiến, tôi sẽ đấu tới cùng.

Từ đó, đi chơi, đi ăn hay chỉ là nói chuyện, tôi với Tịnh Kha luôn khiêu khích nhau. Nhưng dù là đấu với nhau, nhưng tôi rất nể Tịnh Kha, cố ấy là người chín chắn, thẳng thắn.

- " Tịnh Kha, bạn kêu tôi đến đây làm gì ? "

- " Ngồi đi. Tôi muốn một phép thử. Lần này, nếu cậu thắng, tôi sẽ rút khỏi cuộc đấu này "

- " được "

- " Thế này nhé... "

Tôi mở to mắt nhìn Tịnh Kha, chuyện này... Phóng lao thì phải theo lao. Tôi sẽ thử.

17. Chương 17

Chương 17 : Phép thử.

Giản Thạch lo lắng đi qua đi lại. Cái cô nhóc này, sao giờ chưa về, điện thoại thì không nghe máy, nói đi ra ngoài một lát mà đã 8h rồi, 3 tiếng đồng hồ rồi chưa về. Hắn sợ, không biết cô có sao không.

Điện thoại Giản Thạch reo, Tịnh Kha gọi.

- " Gì vậy ? "

Giọng khó chịu hẳn, Kha nghĩ chắc hẳn đang lo cho Nhã đây mà lại không phải người gọi mong muốn. Tịnh Kha cố gắng nói với giọng sợ hãi :

- " Cứu tôi... và Yên Nhã "

- " 2 người ở đâu ? "

Hắn muốn hét ầm lên, chuyện gì với họ ? Một giọng nói con trai qua điện qua Tịnh Kha

- " Muốn cứu tụi nó, đến nhà kho ở đường ABC, đi một mình. Không được trách tao "

- " Mà là ai ? alo, alo. Chết tiệt "

Hắn tức giận, cầm chìa khóa ra xe phóng đi, hắn sợ chậm một chút, Yên Nhã sẽ xảy ra chuyện. Hắn dù gì cũng là thiếu gia tập đoàn lớn, bao người muốn hại, nên sẽ nhắm vào Yên Nhã mất.

Nhà kho đường ABC —————

Giản Thạch đập cửa đi vào, thấy Yên nhã cùng Tịnh Kha đang bị trói, muốn chạy lại thì

- " Dừng lại, mà không nghĩ thấy à ? "

Hắn nhìn qua, là một tên mặt áo đen, mặt cũng che kín, chỉ có giọng nói quen thuộc, nhưng hắn còn tâm trí đâu mà nhớ ra. Ngủ ? Mùi này là XĂNG.

- " Mà muốn làm gì? "

- " hừm. Bye "

Tên áo đen đi ra phía cửa, tước khi đi, quăng lại que diêm. Lửa bốc lên. Căn nhà kho này vốn rất cũ, không lâu sẽ sụp đổ. Hắn không suy nghĩ đưa Yên Nhã đi, nhưng vừa đi, chợt nhớ đến Tịnh Kha kề bên, mắt khó xử sao có thể cứu hết được, họ đuổi cả rồi, không thể đứng dậy được, chỉ đưa được một người đi. Hắn tất nhiên là muốn cứu Yên Nhã, nhưng như vậy Tịnh Kha sẽ...

- " Đưa Yên nhã đi mau đi, tôi không sao. Cậu cứu tôi sau cũng được, tôi chịu được "

Hắn đồng ý, đưa tôi đi lẹ. Tôi cũng lo, lỡ cứu Tịnh Kha không kịp thì sao ?

Vừa đưa tôi ra, Giản Thạch chưa kịp quay trở vào, căn nhà bốc cháy, sập dần xuống. Không ổn rồi, Tịnh Kha thì sao, tuy chỉ là kế hoạch nhưng đây là ngoài ý muốn. Tôi gào lên

- " TỊNH KHA!!! "

Giản Thạch ôm lấy tôi :

- " Nhã nhi đừng buồn nữa "

- " Tại sao khi cô ấy cho ra ý đồ này, em lại nghe theo, là em ngu ngốc, ngu ngốc !!! "

- " Ý em là sao ? "

- " Thạch thật ra "

- " Thật ra đây là ý đồ của mình "

Giọng nữ trong treo tiếp lời tôi – Tịnh Kha !

- " Tịnh Kha, cậu không sao chứ "

- " Không sao, Thạch để mình giải thích. Đây là kế hoạch mình bày ra, mình muốn thử khi trong tình cảnh này, cậu sẽ chọn cứu ai. Kết quả đúng như tớ dự đoán. "

- " Kha, sao cậu thoát được ? "

- " Người này giúp "

Là tên áo đen lúc nãy, tuy tôi làm theo kế hoạch này, nhưng không biết tên này là sao, hơn nữa tôi không biết là họ sẽ đốt, Tịnh Kha chỉ nói là khi bị bắt, Thạch cứu ai, tôi không hề biết sẽ đốt lửa. Tên này, có ý định giết bọn tôi, tôi không suy nghĩ, nhào vào đánh hắn, giật hết mặt nạ của hắn ra. Ngạc nhiên, sững sờ : là Chu Hoàng Khương. Sao hắn ở đây ?

- " Khương, biết ngay là cậu, nghe giọng quen lắm "

- " Thạch đại ca, chuyện này "

- " Là tôi nhờ cậu ấy làm thế, khi cậu chọn một người đưa ra, Khương sẽ đi vòng cửa sau nhà kho mà cậu không biết, cứu người còn lại nên sẽ không ai phải bỏ mạng. Mình đã tính toán trước điều này. Còn nữa, Yên Nhã, xin lỗi đã làm cậu lo lắng, thật ra, mình là người yêu của Hoàng Khương, chỉ là bạn của Giản Thạch thôi, mình chọc cậu thôi, đừng giận nhé "

Tôi ngẩn người, vậy có nghĩa là Giản Thạch không hề có hôn phu, tôi nhìn Thạch chờ giải thích :

- " Anh chưa từng nhận Tịnh Kha là hôn phu của mình "

Ồ ha ! đúng vậy thật. Tôi mừng, vậy chẳng phải chứng minh là hắn thật sự quan tâm tôi sao. Nhưng hắn dám gạt tôi, tôi làm mặt giận.

- " Em giận gì nữa, anh gạt em, giờ em đồng lõa với Tịnh Kha gạt anh, hòa rồi. "

Tôi thấy cũng đúng, quay qua nhìn hắn, lại bị hắn hôn lấy. Trước nhiều người, tôi đỏ mặt, muốn đẩy hắn đi, nhưng sao có thể được, tên ác quỷ này, chỉ giỏi hành hạ người khác. đành chịu, về nhà tôi sẽ cho hắn một trận.

Dù sao nhờ Tịnh Kha mà tình cảm chúng tôi lại thêm một bước đi lên, tôi cảm ơn Kha nhiều lắm, và cũng mừng vì tôi có thêm một người bạn.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 18

18. Chương 18

Chương 18 : Nỗi buồn được vơi đi một nửa.

Hôm nay cô Quỳnh không có nhà, chỉ còn người giúp việc cùng tôi ở nhà. Giản Thạch bận chút việc nên đã ra ngoài. Tôi thấy chút chán, xách xô lên phòng Giản Thạch lau dọn, dù sao cũng lâu rồi không ai dọn phòng hắn từ hôm 14/2 đến giờ.

Phòng Giản Thạch luôn có mùi thơm nhẹ của hắn, gam màu luôn tối, tên này đúng là ác quỷ, chỉ ác quỷ mới thích những nơi tối tăm thôi. Mà tôi thì lại yêu một tên ác quỷ, thật là...

Vô tình mắt chạm phải một cánh cửa ở góc phòng. Tò mò dâng lên, đây không phải nhà vệ sinh, thế thì phòng gì nhỉ ? Không kìm nỏ thắc mắc trong lòng, tôi tiến đến mở cửa bước vào.

Căn phòng có màu trắng, trái ngược hoàn toàn với bên ngoài. Xung quanh đều là những chiếc kệ cửa kính. Bên trong ấy đều là khung ảnh, đều là ảnh một cô gái, băng đĩa, và những vật dụng như là quà tặng được lưu niệm lại. Giữa phòng là một chiếc kệ thấp dài, tv rất bự nằm trên ấy, và dàn loa ở 2 bên tv. Đối diện ấy là một chiếc sofa nệm dài cùng bàn trà được trưng 1 bình hoa, hoa vẫn tươi, có lẽ được thay thường xuyên. Đồ vật cũng không hề bụi, chắc chắn được lau chùi kĩ lưỡng. Lại gần, tôi tò mò cầm một cuốn băng mở xem. Trong đấy là hình ảnh Giản Thạch cùng một cô gái rất xinh đẹp vui vẻ bên nhau, có vẻ như là tiệc sinh nhật của cô gái đó. Lại mở một cuốn phim khác, là Giản Thạch, nhìn thẳng vào máy quay, và tỏ tình, nhắc đến tên cô gái tên ‘Kiều Dạ Thanh’. Giản Thạch cũng biết lảng mạn thế sao ? Tôi vô thức ghen tị với cô gái Dạ Thanh ấy. Lại gần một khung ảnh, cầm lên xem. Cô gái này nhìn kĩ có chút giống tôi ở một nét gì đó thì phải.

Cửa phòng đột ngột mở ra, tôi hết hồn đánh rơi tấm ảnh xuống. Giản Thạch về, bắt tại trận tôi trong căn phòng này, nơi hẳn không cho tôi vào, tôi có cảm giác mình là tên trộm bị bắt quả tang. Mặt hẳn có vẻ giận dữ. Tôi cúi đầu lợm bức ảnh lên, dọn những mảnh vỡ của khung ảnh, khó khăn nói lên

- ” Em xin lỗi, em chỉ là tò mò một chút ”

- ” tại sao ? Tôi đã cấm em vào đây mà ”

Giọng hẳn lạnh lẽo, khiến tôi run sợ.

- ” Em ... em ... ”

- ” Tại sao em không nghe lời tôi, dám bước chân vào đây ”

Giọng hẳn càng lạnh đi, tôi cũng ỨC mà lên tiếng

- ” Vậy còn anh ? Anh là bạn trai em mà lại giữ hình người khác ở đây, dù cô ấy là quá khứ của anh, thì anh cũng chia sẻ em chứ ? Sao lại giấu em, rốt cuộc ai xem em là gì trong lòng ? ”

Càng nói, tôi càng uất. Dù sao cũng là con gái, sao có thể chấp nhận người mình yêu cất ảnh cô khác, lại buồn vì tôi không được người mình yêu tin tưởng mà chia sẻ.

- ” Em... Đừng khóc nữa, lại đây ”

Nói rồi Giản Thạch kéo tôi lại sofa ngồi, bắt đầu kể mọi chuyện tôi nghe.

Giản Thạch vì cái đặc biệt của Dạ Thanh mà chú ý đến cô.

Ngày ấy, hẳn thấy lá thư trong hộp bàn mình, đọc xong, tìm đến cô

- ” Dạ Thanh, cái này bạn gửi, mình muốn nói là ”

- ” A xin lỗi. Là bạn mình chọc mình, ghi tên mình rồi gửi bạn thôi. Xin lỗi phiền bạn rồi ”

Cô tính quay lưng đi, hẳn lên tiếng giữ cô lại

- ” Khoan, nhưng mình muốn hỏi, bạn có thích mình không ? ”

Dạ Thanh khó hiểu nhìn hẳn, rồi trả lời

- ” Có, như bạn bè. sao thế ? ”

- ” à không ! Mình muốn hỏi thêm một câu : Bạn chơi thử trò này với mình nhé. Chúng ta chơi trò người yêu 3 tháng đi, ai đổ trước, người ấy thua ”

- ” Tại sao ? ”

- ” Ờ thì... Rốt cuộc chơi không ? Nếu không, mình sẽ công khai thư tình này ”

Nói rồi hẳn gơ chiếc thư lên.

- ” Cậu... Thôi được, chơi thì chơi ”

3 tháng ấy, hắn thật sự đổ Dạ Thanh. Khi ấy, nghe theo lời Gia Vỹ, mặt dày theo đuổi, rồi làm một clip ghi hình hắn tỏ tình cho Dạ Thanh. Dạ Thanh xúc động, thú nhận cũng đã yêu hắn. Vậy là hắn và Dạ Thanh quen nhau.

Tình cảm mặn mà, hạnh phúc được 4 tháng, thì một ngày....

- " Giản Thạch, em xin lỗi, em đã được nhận đào tạo trở thành người mẫu chuyên nghiệp của Anh. Em phải đi Anh, xin lỗi anh, nhưng Giản Thạch à, ta tạm chia tay đi "
- " Em bỏ anh theo ước mơ ? "
- " Xin lỗi anh, đó là ước mơ của em, em không thể bỏ nó "
- " Em không bỏ nó nhưng em bỏ anh "
- " Rất tiếc. Em đến giờ phải đi rồi. Tạm biệt "

Dạ Thanh quay đi, đi đến cái đất nước Anh kia mà thực hiện mơ ước của mình.

Từ đấy, hắn trở nên lạnh lùng. Con gái, đàn bà chạy theo hắn vì tiền bạc, vì địa vị, tưởng rằng cô khác họ, nhưng hóa ra, cũng chạy theo cái sự nghiệp kia.

Tôi nghe Giản Thạch kể xong, không kìm được, ôm lấy hắn. Không ngờ hắn lại trải qua một chuyện như thế. Vậy ra, cô gái trong bức ảnh ấy là người yêu cũ của hắn, người làm hắn trở nên ngày hôm nay. Dạ Thanh, nếu cô quay lại, tôi sẽ không để cô làm Thạch đau một lần nào nữa.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 19

19. Chương 19

Chương 19 : Kiều Dạ Thanh trở về.

Ngày hôm qua, sau khi Giản Thạch kể tôi nghe mọi chuyện, hắn như nhẹ lòng hơn, tôi cũng hiểu và thông cảm hắn hơn.

Hôm nay, tôi cùng hắn đến trường như mọi khi, nhưng mà, sao tôi thấy hôm nay, bất an lắm, có gì nhói trong tim.

Lớp tôi lại có học sinh mới vào. Cái tên khiến tôi, Giản Thạch, Gia Vỹ và Tịnh Kha đồng loạt ngược nhìn :

- " Chào mọi người, Mình là Kiều Dạ Thanh, mọi người không quên mình chứ ? "
- " Tất nhiên không rồi/Thanh Thanh mừng cậu trở về plaplapla "

Dạ Thanh, Kiều Dạ Thanh, sao cô ấy ở đây, không phải ở Anh học khóa người mẫu sao ? Tôi bất giác nhìn Giản Thạch, nhận thấy, mắt hắn thật lạnh lẽo nhưng có chút gì là... vui.

- " Dạ Thanh, em muốn ngồi đâu ? "
- " ké Giản Thạch ạ "
- " Nhưng chỗ đó ... "

Dạ Thanh không quan tâm, đi thẳng xuống chỗ tôi, không khách khí

- " Xin lỗi bạn, trước đây mình ngồi đây, mình xin lại chỗ này "

Không, tôi không thể để Giản Thạch đau lòng vì cô ta được, rất tội hắn, một phần – tôi muốn ích kỷ một chút. Nhưng chưa kịp từ chối, giọng nói kể bên đã khiến tôi lặng cảm

- " Nhã nhi, em xuống ngồi với Tịnh Kha đi "

Sao ? Tôi nhìn Giản Thạch khó hiểu, có chút buồn, làm gì được, hấn đuổi rồi, tôi không thể mặt dày ngồi đây, đành xách cặp xuống ngồi với Tịnh Kha. Thấy cô giảng gì, tôi cũng không lọt một chữ, trước mắt chỉ biết hình ảnh Dạ Thanh xấp lại Giản Thạch thu vào tầm mắt tôi.

Ra chơi, Dạ Thanh cũng kéo Giản Thạch đi, xung quanh tôi chỉ là ánh mắt chế nhạo của mọi người.

- " Cô là Yên Nhã, bạn gái hiện tại của Thạch sao ? "

- " Đúng vậy "

Đối diện với Dạ Thanh, không hiểu sao, tôi cảm thấy, có gì đó giả tạo ở cô ấy.

- " yêu cầu cô đừng có bám Thạch nữa, Thạch là của tôi, tôi quay về vì nghe người báo là cô đang bám Thạch. Nếu cô còn bám, đừng trách tôi "

Nói rồi Dạ Thanh bỏ đi. Cô gái này, là người thế nào ?

Gần đây Giản Thạch rất lạnh nhạt với tôi kể cả ở nhà, Không lẽ ‘ tình cũ không rủ cũng tới’

Đúng như Dạ Thanh nói, tôi vẫn cố gắng bên Thạch, còn cô ta, trước mặt hấn thì hiền lành như con mèo nhỏ, nhưng sau lưng hấn thì giở trò với tôi. Đầu khẩu, nhét chuột chết trong bàn tôi, đặt điện thoại trong bàn tôi khiến nó reng um sùm vào giờ học khiến tôi bị kiểm điểm, v.v... Nhưng tôi vẫn nhin, không làm lớn, vẫn bên cạnh Thạch, khiến cô ta tức điên.

Tôi nhận ra, Kiều Dạ Thanh là rắn độc, không phải ngoan hiền trong sáng như hấn kể.

Tịnh Kha cũng từng thử tôi lần trước, lại nói gì mà không muốn Thạch giống ngày xưa, không lẽ Tịnh Kha cũng biết được... tôi phải đi hỏi Tịnh Kha.

- " Kha Kha, chuyện Dạ thanh, cậu biết gì phải không ? "

- " Cậu nhận ra sao ? Nhã nhi "

- " Ừm, mình thấy cô ấy, giả tạo thế nào , và cũng cảm thấy, cô ấy không yêu Thạch như chúng ta thấy "

- " Đúng vậy. Tớ điều tra nên biết được. Dạ Thanh là thích cái gia tài của Giản Thạch, trước đây dùng chiêu ‘lạc mồi buộc chặt’ để Giản Thạch chú ý. Thư tình là do cô ta bày ra, mọi chuyện tính toán để Thạch thích cô ta, đều đúng hướng cô ta. Chuyện người mẫu đấy, cũng là trong dự tính, cô ta muốn Thạch đau khổ, lạnh lùng để không ai dám lại gần hấn, rồi quay về yêu thương hấn, cuối cùng là đoạt ngôi vị phu nhân tập đoàn Galaxy. Chỉ là, cậu là ngoài dự tính của cô ta, nên khiến cô ta phải thay đổi kế hoạch một chút "

- " Không ngờ... Sao cậu biết được ? "

- " Là vô tình nghe cô ta nói chuyện với người giúp cô ấy vụ thư tình, đồng thời cũng là người canh chừng Giản Thạch để báo cáo tình hình cho cô ta. Tớ có cả ghi âm. Nhưng vẫn chưa vạch trần "

- " Có người báo cáo ư ? Cậu biết ai không Kha Kha "

- " Mình chỉ biết là người trong trường này thôi. Không rõ ai. Nhã nhi, giữ Giản Thạch thật chặt, nếu cô ta có được gia tài, cô ta dự định giết cả hấn và cô La "

- " Cô ta quá ác độc, mình sẽ không để chuyện ấy xảy ra "

Giản Thạch, em sẽ không để anh rơi vào bẫy cô ta.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 20

20. Chương 20

Chương 20 : Valentine trắng đắm nước mắt.

Hôm nay là 14/3, ngày valentine trắng. Hôm nay Giản Thạch sẽ tặng quà cho tôi, nếu hắn đáp lại tình cảm của tôi.

Bữa nay tôi vui vẻ hơn rất nhiều, hôm nay sẽ là ngày hạnh phúc của tôi. Từ sáng đến giờ, Gia Vỹ đi cùng Giản Thạch, chắc là mua quà, nghĩ mà tôi thấy ngọt trong lòng.

- " Alo em nghe "
- " Nhã nhi, chờ anh về, chiều nay ta đến một nơi "
- " được ạ "
- " Anh đã cho người tới, một lát em hãy lên xe, rồi đi làm đẹp, anh muốn hôm nay em thật đẹp "
- " Vâng. Em biết rồi, chiều gặp anh "
- " Ừm "

Anh có bất ngờ cho tôi, tôi hồi hộp quá.

Xe chở tôi đã tới, họ đưa tôi đến tiệm salon nổi tiếng nhất thành phố này. Tôi được họ tắm rửa sạch sẽ, mát-xa, làm tóc, trang điểm và mặc trang phục đẹp. Nhìn trong gương, OMG ! Tôi đây ư ? Chính tôi còn không nhận ra. Tóc được bới qua một bên, xoắn nhẹ. Mặt được trang điểm nhẹ. Tôi mặc một chiếc váy liền, váy xòe, xếp lớp, dài đến gần đầu gối, tay áo ở vai, được hơi xòe ra, trong vừa quý phái, vừa cổ điển, trang phục có màu trắng. Tôi còn mang một đôi bốt thấp màu trắng tinh. Tôi còn phải bị hình ảnh của chính mình hấp dẫn, không biết Giản Thạch thấy thì hắn sẽ thế nào. Liếc qua đồng hồ, cũng 5h rồi, tôi bước lên xe, đến chỗ hắn.

Một bàn tiệc nằm trong một cái cung điện nhỏ giữa một hồ nước vắng lặng. Cây cầu bắc qua đó có những chiếc vòm trang trí là khung hình trái tim được làm từ bong bóng.

Nhưng... bàn tiệc không có ai ở đó. "ting ting " Có tin nhắn, của Giản Thạch ' chờ anh '

Mọi người đã lui ra ngoài. tôi đứng trên cầu, ngắm cảnh xung quanh chờ hắn. Nhưng...chờ mãi...hắn vẫn không tới...mấy tiếng đồng hồ rồi. Tôi lo lắng, chạy về nhà, hắn cũng không ở nhà, thế hắn ở đâu ?

Trời ơi, 9h tối rồi, tôi chờ hắn 4 tiếng rồi, hắn có chuyện gì xảy ra không ? Tôi đã nhờ những vệ sĩ tìm hắn, tôi cũng muốn chạy ra ngoài tìm lắm, nhưng họ cản tôi lại, họ bảo không thể để tôi có chuyện, nếu không Giản Thạch sẽ không tha cho họ, tôi không muốn họ khó xử, đành ngồi nhà chờ tin.

10h : hắn vẫn chưa về.

11h : Vẫn không có tin tức của hắn báo về.

12h : Điện thoại vẫn còn gọi được nhưng nó luôn cúp ngang. Sao hắn không nghe điện thoại của tôi ?

1h : Vẫn không thấy hắn đâu. tôi mệt mỏi, thiếp đi trên sofa không biết khi nào.

lạch cạch Vì tiếng động này, tôi tỉnh giấc, liếc qua điện thoại, không có một cuộc gọi. Lúc này đã là 5h, nhớ đến tiếng động vừa rồi, tôi hướng mắt ra cửa. Một bóng người đi vào. Dáng người quen thuộc, mắt tôi sáng lên, đầu óc tỉnh táo hẳn, Thạch về rồi. Tôi chạy đến Thạch, hơi mùi rượu

- "Anh không sao chứ ? Có chuyện gì xảy ra sao ? Sao giờ anh mới về? Em lo lắm, đợi anh từ lúc 5h đến giờ "

Nhưng Thạch không đáp tôi một câu nào, đi thẳng lên phòng. Hắn sao vậy ? Sao không nói một lời với tôi thế. Nhìn hắn như đang né tránh tôi, hắn giấu tôi chuyện gì à ? Trông hắn rất mệt, bao nhiêu tò mò, nhưng tôi không muốn phiền hắn, tôi tin sẽ có lúc hắn nói tôi biết.

Sáng, Giản Thạch đi học từ rất sớm. Tôi không có cơ hội nói chuyện với hắn, để vào lớp nói sau vậy. Chỉ sợ cô Dạ Thanh quần lấy hắn thôi.

Bing Boong Tôi chạy ra mở cửa. Một người đưa cho tôi tập phong bì, trên ấy ghi người nhận là tôi. Ai gửi thế nhỉ ?

Tò mò, tôi cầm vào nhà, mở ra, xem một lượt, tôi đánh rơi xuống. Trong đó là một xấp hình ảnh, hình ảnh của Thạch, đang trên giường, với một cô gái nào không rõ mặt. Hắn ôm cô gái đó rất chặt, người cô gái cũng không một mảnh vải, cô ấy dùng điện thoại chụp lại, nhưng mặt thì lại trốn vào ngực hắn nên không thể biết được.

Sao Thạch làm thế ? Thạch nói tôi đợi, trong khi cả đêm bên một người khác. Còn rất nhiều, rất nhiều tư thế khấn mà hắn với cô gái đó thân mật. Hắn mà bị hại nổi sao ? Tôi cứng người, gần như mất lý trí. Valentine trắng, ngày tôi nghĩ mình sẽ được hạnh phúc, nhưng không ngờ đó à một ngày đen tối, ngày Thạch đã làm chuyện phản bội tôi. Tôi khóc thật nhiều, khóc như chưa từng được khóc.

Giản Thạch đang chờ Yên Nhã đến, mặt hắn vui thấy rõ. Hắn cầm lấy ly nước trên bàn vừa được mang đến, uống một ngụm. Bỗng nhiên hắn thấy mắt rất nặng, Rồi hắn lảo ra đất, không biết gì cả.

Tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong một căn phòng khách sạn lớn. Xung quanh, quần áo rơi đầy sàn, nhìn qua, lại giật mình khi thấy Dạ Thanh kẻ bên. Cô ta tỉnh lại, người không che được vài dấu hôn, nhìn hắn, mở lời

- " Thạch, anh không ngủ nữa à ? "

- " sao tôi ở đây ? "

- " ANh không nhớ gì sao. Hôm qua, anh bị ai bỏ thuốc ngủ, bị lôi ra bãi sau của một nhà hàng lớn. Em đi ngang, thấy được, nên kéo anh về, không ngờ anh tỉnh ngủ, mà lại... "

Cô nói rồi nhìn quanh.

Hắn hiểu cô ấy nói gì. Nhưng... có chút khó hiểu, rõ là biết mình uống phải thuốc ngủ, trước khi nhắm mắt rõ ràng là thấy có người lôi. Nhưng làm gì có tỉnh dậy, lại càng không thể có chuyện ấy với Dạ Thanh được. Nhưng bằng chứng rõ ràng đây, giường còn có một vệt máu, chói đâu ? Hắn tức giận, cầm lấy quần áo, mặc vào rồi bỏ đi, vào bar uống rượu, chợt nhớ đến Yên Nhã không biết có đợi mình không, liền về nhà. Thấy Yên Nhã đợi mình vậy, hắn không khỏi xót lòng và lo lắng, sợ rằng Yên Nhã biết chuyện này sẽ buồn, nhưng... có lẽ hắn phải chịu trách nhiệm với Dạ Thanh, có điều, hắn muốn điều tra một chút. Chuyện này, có chút gì đó không đúng, không ăn khớp, nếu như hắn đoán không lầm thì... Nếu đúng như hắn đoán, Dạ Thanh đừng hòng yên thân với hắn.

Sáng nay, hắn ra khỏi nhà sớm để điều tra thật nhanh chóng, hắn sợ Dạ Thanh sẽ giở trò với Yên Nhã mất.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 21

21. Chương 21

Chương 21 : Hiểu lầm nói tiếp hiểu lầm.

Điện thoại tôi reo, khi tôi đang thẫn thờ. Nhìn vào, là Dạ Thanh gọi, cô ta muốn gì ?

- " Alo "

- " Tôi có này muốn cho cô xem, liên quan đến Giản Thạch, cô đến khách sạn ABC, sẽ có người của tôi đón cô, tôi đang ở đó "

- " Cô muốn gì nữa ?"

- " Yên tâm mà đến. Tôi không làm gì cô cả "

Tôi cũng muốn biết, cái cô ấy nói liên quan đến Thạch là gì. Tôi không suy nghĩ nhiều, liền đến nơi Dạ Thanh nói.

Đây rồi, khách sạn lớn thật đó nha ! Nhưng tôi quan tâm gì nữa, một người đàn ông cũng khá trẻ đeo kính đen lại bắt chuyện với tôi

- " Cô là Yên Nhã ?"

- " Phải "

- " Kiêu tiểu thư kêu tôi đón cô, mời cô lên "

Tôi không nói gì, bước theo người đàn ông này, mà không biết rằng, bên kia đường, một ánh mắt quen thuộc đang nhìn tôi...

- " Dạ Thanh, cô muốn nói gì ? "

- " Cô đến nhanh thật, ngồi đi "

- " Không phải rào đón, vào thẳng chủ đề đi "

- " Nóng nảy thật "

- " ... "

- " Yên Nhã, tôi mời cô đến đây, chỉ là muốn cảnh cáo cô, đừng lại gần Thạch thôi. Tôi là người yêu cũ của anh ấy, giờ đây, tôi quay về vì nhớ anh ấy "

Dạ Thanh chưa kịp nói tiếp, tôi đã chặn giọng :

- " Là nhớ, hay là sợ mất ‘ một cái gì đó ’ ? "

Mặt tôi bỗng lạnh hẳn đi, giọng không muốn chút cảm xúc nhưng lời nói thì lại sắc bén.

- " cô... cô biết những gì? "

- " tôi chẳng biết gì cả. Tôi chỉ nói vậy thôi "

Tôi liền trưng ra bộ mặt ngây thơ trả lời cô ta.

- " Không còn gì, tôi về đây "

Không đợi Dạ Thanh trả lời, tôi dừng lên ra về.

Giày Giỏ Thạch ở trên kệ, hẳn về rồi, tôi đi và nhà thì thấy hẳn đang đứng ngay cửa. Tôi mệt lắm rồi, lách người đi qua hẳn, nhưng hẳn nắm tay tôi giữ lại

- " Đi đâu mới về? "

- " Anh biết làm gì? "

- " Em phản bội tôi, ra ngoài vào khách sạn với thằng nào "

Hắn gầm lên. Tôi giật mình. Hắn thấy ư ? Sao trùng hợp thế được

- " Sao anh thấy được "

- " Hừ, vậy đúng như Dạ Thanh nói "

- " Anh... Dạ Thanh nói anh đến đó ? "

- " Nhớ thế tôi mới thấy một màn ẩn tượng thế đấy "

Hắn nói với giọng không thể lạnh hơn, lời nói đầy tính mỉa mai. Tôi tức giận, tôi bị mắc bẫy rồi, cô ta... Tôi đi vào nhà, cầm lấy túi phong bì trên kệ tv, lấy ra, ném thẳng vào mặt hắn

- " Còn anh ? Ra ngoài lên phen với cô nào. Giờ còn lên mặt với tôi sao. Anh có tư cách hả ? "

Hắn nhặt một vài tấm lên xem, tức giận xé chúng đi, đi tới nắm lấy vai tôi

- " Anh không có, em tin anh đi. Anh chưa làm gì cô ta cả "

- " Làm mà không nhận sao ? Anh là đàn ông thế à ? Làm xong bỏ của chạy lấy người sao ? Tệ hơn, anh nói tôi đợi anh và cả đêm khi tôi sốt sắn tìm anh, anh lại đang vu iẻ vuốt ve người khác trong lòng "

Giọng tôi lạc hẳn đi, tôi khóc, tôi lại khóc, từ khi gặp tên ác quỷ này, tôi khóc nhiều hơn trước. Tôi cảm thấy, tôi chẳng còn kiên cường như ngày xưa rồi.

- " Nhã nhi, cho anh thời gian, anh sẽ chứng minh, anh chưa làm gì cô ta cả "

Tôi đưa mắt ướn nhòe nhìn hắn

- " Thôi được, mà cô ấy là ai vậy ? "

- " Kiều Dạ Thanh "

Đoàng một tiếng trên đầu tôi. Lại là cô ta, không lẽ đây là trò của cô ta, nhưng rõ là có vết máu. Không, vẫn chưa có gì chắc chắn.

- " Ừm... Giản Thạch, em muốn tìm chứng cứ giúp anh. Lúc nãy, thật ra, em vào khách sạn gặp Dạ Thanh, người đàn ông anh thấy là người của cô ta được cử đi gặp em dẫn em lên "

- " Thật sao ? "

- " Ừm..."

Không gian vắng lặng đi. Mỗi người chúng tôi theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Nhưng cả hai có lẽ cũng nhận ra : Chúng tôi bị đã mắc lừa, trò lừa rất đơn giản nhưng 2 chúng tôi không ai chịu chú ý.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 22

22. Chương 22

Chương 22 : Chân tướng sự việc.

Giản Thạch và tôi quyết định, sẽ vờ như còn hiểu lầm nhau, mục đích là để Dạ Thanh không nghi ngờ.

Giờ đây, chúng tôi không đi học chung, cũng không nói chuyện, thậm chí không nhìn nhau. Dạ thanh vẫn bám theo Giản Thạch, tôi thật muốn nhào đến lôi cô ta ra nhưng vì kế hoạch, tôi không thể để hỏng được.

- " Giản Thạch, thứ cậu cần mình tìm xong rồi "

Hắn cầm lấy, đọc qua một lượt, miệng vẽ lên một nụ cười.

- " Gia Vỹ, phiền cậu rồi. Cảm ơn "

- " Không có gì. nhưng công nhận, cô ta đánh giá thấp cậu thật. "

Hắn không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, tay cầm chặt tài liệu Gia Vỹ đưa cùng một cuốn băng và bản ghi âm trong tay.

Dạ Thanh, cô quá lắm rồi, cô không còn như xưa nữa.

Tôi đang lúi húi lau bàn trà, thì một vòng tay từ sau ôm lấy tôi. Giật mình, tôi cầm khăn lau bàn trong tay, đập thẳng vào mặt kẻ đang ôm tôi. Nhưng đập xong, tôi mới đứng hình... Tiêu rồi tiêu rồi, chết thật rồi...

- " Ahaha. Anh về rồi à ? "

- " Còn cười già già "

- " ahaha. Em không có cố ý, ai kêu tại anh đột ngột... "

- " Vậy mai một phải ôm em nhiều để em nhận ra được vòng tay của ai "

Hắn vừa nói, mặt vừa nham nhở thấy rõ. Tên biến thái, tên ác quỷ này, lên cơn rồi. Nhưng sao hắn có vẻ vui thế nhỉ

- " Sao anh vui thế "

- " Bằng chứng anh có rồi "

- " Thật sao, tuyệt quá ! "

- " nè Thạch !Anh không sợ em vào nhà anh Yên Nhã sẽ... "

- " Cứ vào đi "

Giản Thạch đưa Dạ Thanh lên phòng mình, đi vào trong căn phòng kỉ niệm kia.

- " woa ! anh còn giữ tất cả sao. Em biết anh sẽ chờ em mà hihi "

- " ngồi đi, anh muốn cho em xem cái này "

Vừa nói, hắn vừa chỉ vào chỗ cạnh mình. Khi Dạ Thanh đã ngồi vào vị trí, hắn bật tv lên, trong ấy.... không gì khác chính là hình ảnh cô đi cùng mấy tên khác đi vào phòng. Chó lẽ cô không biết, khách sạn này mỗi phòng đều có camera, nhưng để không xâm phạm quyền cá nhân, camera sẽ không chiếu ở phòng điều hành, nhưng nó vẫn thu lại mọi hoạt động. Trong đây, là hình ảnh cô cởi đồ hắn, rồi cố tình cầm điện thoại hình lại. Còn lấy một ít máu cổ tay nhỏ lên giường.

Mặt Dạ Thanh đông cứng lại khi thấy những cảnh này.

Hắn bật tiếp cái máy ghi âm, trong đó là cuộc trò chuyện giữa cô ta w Yên Nhã, và một phần đoạn sau khi Yên Nhã đi.

Rè rè

- " Tiểu thư, cô ta đi rồi, cần tôi giữ lại không ? "

- " Kệ nó. Dù gì Giản Thạch cũng đã nhìn thấy cô ta vào đây. Kế hoạch thành công "

- " Vâng "

Rè rè

Tiếp tục cầm lấy những bức ảnh chụp, là thuộc hạ hắn lấy được từ camera bí mật. Dạ Thanh đã mua chuộc một người trong nhà hàng ấy và bỏ thuốc ngủ, kêu người ấy bê ra. Sau đó là hình ảnh cô cùng vài người kẻ hắn đi.

- " Dạ Thanh, cô còn chối được nữa không ? "

Dạ Thanh vùng chạy thì thấy một đám người mặt áo đen đứng chắn cửa ra vào. 'Đành phải dùng cách này thôi'

Dạ Thanh lấy trong nười một cái trái gòn, rất giống với lựu đạn, nhanh tay xẹt vào mặt Giản Thạch, rồi ném vào đám người áo đen đang vây quanh, tay lấy khẩu trang bịt mũi, xông ra là ngoài bỏ chạy.

Thật may, Dạ Thanh đã chuẩn bị sẵn tình huống này, không thì tiêu. Cô nhảy lên chiếc đậu gần đó rồi phóng đi. Tay cầm điện thoại

- " Tiểu thư "
- " Kế hoạch kia. chuẩn bị, làm theo. "
- " Vâng "

Mắt Dạ Thanh ánh lên tia nguy hiểm ‘ Yên Nhã, mày đừng hòng có được ngôi vị phu nhân của Galaxy’
 Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 23

23. Chương 23

Chương 23 : Tai nạn

Mọi chuyện hiểu lầm giữa tôi và Giản Thạch đã được sáng tỏ. Chúng tôi tiếp tục bên nhau. Dạ Thanh không hiểu sao cũng không còn đi học nữa, nghe đâu là đã rút hồ sơ rồi.

Hôm nay, tôi cùng Giản Thạch đi siêu thị mua chút đồ, tối nay tôi sẽ trở tài nấu ăn.

- " Thạch, em ra ngoài hóng mát nhá. Anh tính tiền lệ, em chờ "
- " Ừ, đợi anh, anh ra ngay "
- " Ừm "

Tôi chạy ra khỏi cửa hàng. Đi đến quầy bán bong bóng dạo, tôi mua một vài cái bong bóng được tạo hình. Rồi đứng ngay cột đèn giao thông chờ hân.

Thạch ra rồi, trên tay xách 2 túi đồ khá nặng, tôi nửa tội nghiệp nửa thích thú khi thấy hình ảnh này.

Người đi bộ khá đông, bỗng... Tôi cảm nhận được có ai xô mạnh tôi té xuống đường. Không ổn rồi, thế nào cũng bị xe cán cho xem. Tôi lơ mơ thấy, Thạch quăng mọi túi xách đang cầm chạy đến bên tôi, từ xa có một chiếc xe chạy tốc độ cực nhanh, lao về phía tôi. Tôi cứng người nhìn chằm chằm vào chiếc xe sắp tông vào tôi, tôi không phản ứng gì, hay đúng hơn, tôi sợ đến mức không thể phản ứng.

Bóng Thạch lao vào bế tôi né sang, ngay lúc xe tông. Không!!!

Thạch đang bế tôi, vừa lúc chiếc xe ấy tông, làm Thạch bắn ra xa. Tôi lồm cồm bò vậy, nhìn Thạch đang nằm trong vũng máu, nhưng vẫn cố ôm tôi bảo vệ

- " Thạch, anh có sao không, tỉnh lại đi Thạch "

Tôi lay người hân, giọng run rẩy. Thạch vẫn không phải ứng gì. Tôi sợ đến mức khóc âm lên

- " Thạch, em ra lệnh anh tỉnh lại, không cho anh được bỏ em !!!!!!! Alo , làm ơn ột chiếc cấp cứu đến XYZ, làm ơn mau lên, THẠCH MẤT MÁU NHIỀU RỒI, LÀM ON ĐẾN MAU ĐI!! "

Tôi không thể bình tĩnh được mà gào lên trong điện thoại.

5phút sau, một chiếc xe cấp cứu chạy tới, đưa Thạch đi.

Bệnh viện—————

Sau khi được vài y tá sơ cứu cho vài vết thương, tôi quay lại ngồi trước phòng cấp cứu của Giản Thạch. Bên cạnh tôi còn có cô Quỳnh, tiểu Nhi, Gia Vỹ,Kha Kha, Hoàng Khương.

8 tiếng trôi qua....

Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở. Bao nhiêu mệt mỏi của tôi bay hết, tôi liền chạy đến bác sĩ vừa bước ra

- " Bác sĩ, cậu ấy ... "

- " Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, chúng tôi sẽ chuyển cậu đến phòng hồi sức. Khoảng vài ngày là cậu ấy sẽ tỉnh thôi. Ai là người nhà thì theo tôi để làm thủ tục "

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Ổn rồi. Nhìn qua hấn đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệnh, đầu quấn một lớp băng trắng toát, tôi không khỏi xót.

3 ngày sau—

Tôi, Gia Vỹ, tiểu Nhi cùng cô Quỳnh đang bên giường hấn, thì tôi đột nhiên lên tiếng

- " Tỉnh , tỉnh rồi. Thạch tỉnh rồi "

Tôi mừng húp. Hấn mở mắt, nhìn quanh, gương mặt.

- " Mọi người ! sao tôi ở đây "

- " Thạch, anh có sao không ? Có thấy không ổn chỗ nào không ? "

- " Cô... là ai ? "

Đoàng !!! Thạch sao lại hỏi thế ? Mọi người cũng quay qua nhìn hấn rồi lại nhìn tôi. Tôi đang nở nụ cười cũng phải đông cứng nụ cười lại.

- " Thạch, em... em không giỡn đâu. "

- " Ai giỡn với cô. Mẹ, cô ta là ai ? "

Tôi sợ, Thạch quên tôi ư ? Tôi vội vàng gọi bác sĩ. Đi ngoài phòng, tôi khóc nức lên, tiểu Nhi ôm tôi an ủi

- " Đừng khóc nữa Nhã nhi. Không sao đâu, ổn thôi mà "

Bác sĩ bước ra

- " Cô là Yên Nhã, người thân của bệnh nhân phải không ? Đi theo tôi một lát. "

Tôi thấy lạ, sao không phải cô Quỳnh mà là tôi ? Nhưng tôi có còn tâm trí đâu mà nghĩ gì nữa, chỉ biết thần thờ theo bác sĩ.

—
- " Yên Nhã, phu nhân nói cô là bạn gái của thiếu gia phải không ? "

- " Vâng...vâng "

- " Vậy chúng tôi cũng phải cho cô biết tình trạng của thiếu gia. Thiếu gia bị chấn thương vùng đầu, máu tích tụ nên đã bị mất trí nhớ trong 3 năm gần đây. Thiếu gia vẫn có cơ hội hồi phục, có thể dùng cách gợi lại những kỉ niệm để cậu nhớ ra, nhưng trong vòng 2 tháng, nếu không có gì tiến triển, e rằng thiếu gia sẽ mất vĩnh viễn những kỉ niệm trong 3 năm nay, đồng thời trí nhớ bị suy giảm rõ hơn "

Sau khi tiêu hóa mọi lời của bác sĩ, tôi xót cho hấn. Không thể để vậy được, tôi sẽ giúp Thạch hồi phục trí nhớ.

—
- " Mẹ, Gia Vỹ, mọi người hãy giúp con "

- " Cậu chắc được là sẽ thành công không ?"

- " Được mà. Tin mình. Mẹ hãy tin con "

- " Được rồi " / " Hy vọng ở cậu vậy "

Độc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 24

24. Chương 24

Chương 24 : Mọi cố gắng có phải trở nên vô ích ?

Từ ngày Giản Thạch mất trí nhớ. Tôi cố gắng hết lòng vì hắn. Từ mang cơm tới, kể mọi chuyện giữa tôi và hắn, lo lắng cho hắn, nhưng có vẻ như không ích lợi gì.

- " Cháo nè, anh ăn cho khỏe "
- " Tôi đã nói không cần cô mà. tôi tự ăn, cô đi ra ngoài đi "
- " Để em giúp anh ăn "
- " Không cần. Phiền phức "

Giản Thạch chống cự lòng tốt của tôi, lạnh lùng đuổi tôi, còn nói tôi phiền phức. Hắn cộc cằn thấy rõ. Tôi không nhịn được mà thở dài một tiếng...

Cốc cốc, cạch

- " Thạch!!! Em đến thăm anh nè "
 - " Thanh Thanh, em đến rồi. Yên Nhã, cô có thể ra ngoài, có Thanh Thanh giúp tôi rồi "
- Tôi không còn có gì mà ở lại, buồn bã bước ra.
- " Nhã nhi, con đừng buồn, Thạch Thạch sẽ nhớ lại thôi mà "
 - " Vâng ạ. con không sao, con sẽ chờ đến khi cậu ấy nhớ ra "

Từ hôm mất trí nhớ, Dạ Thanh đột nhiên xuất hiện, nhào vào lòng Giản Thạch, quấn quýt bên hắn. Tôi, cô Quỳnh, Gia Vỹ cùng mọi người chứng mắt lăm. Tôi biết, cô ta đang lợi dụng Thạch mất trí mà làm cho hắn quên tôi, quay lại với cô ta.

Mọi người tức lắm, trước Thạch thì cứ im im nhưng thật ra Gia Vỹ và Tịnh Kha đã từng cảnh cáo cô ta mấy lần, nhưng cô ta mặc kệ, chẳng sợ ai vì có Thạch chống lưng.

Tôi rất sợ, sợ mọi chuyện cứ kéo dài thì 2 tháng nữa, cơ hội để Thạch nhớ lại, thật sự sẽ mất hy vọng.

Tôi cố gắng gằn gữ, kể nhiều kỉ niệm hơn, nhưng hắn vẫn cứ né tránh tôi, lại có Dạ Thanh cứ tới đúng lúc, khiến tôi không thể làm gì được.

Mọi cố gắng của tôi vì Thạch, đều bị cô ấy ngăn cản. Tôi phải làm sao ? Tôi không nhìn Thạch cứ dần rơi vào bẫy của cô ta, không thể nhìn Thạch bị suy giảm trí nhớ được.

Nhưng tôi phải làm sao đây, khi mọi cố gắng đều trở nên vô ích, trở nên vô nghĩa...

-
- " Dạ Thanh, tôi cảnh cáo cô lần cuối. Cô đừng có nhân lúc Giản Thạch mất trí mà giả vờ "
 - " Gia Vỹ, cậu kiểm tư cách gì mà nói tôi ? "
 - " Tư cách ? Tư cách là người nắm bằng chứng : Cô đang có âm mưu với cái chức phu nhân tập đoàn Galaxy. sao nào ? "
 - " Cậu...cậu biết gì rồi "
 - " Tịnh Kha, cho cô ấy nghe đi "
 - " Được thôi. "

Tịnh Kha bật cái máy ghi âm lên

Rè rè

- Dạ Thanh, chúc mừng cô, tiểu thư. Kế hoạch đi đúng hướng tiểu thư muốn.

- Hừm... Tên Thạch đó, chỉ có ‘lạc mềm buộc chặt’ mới có thể kéo hắn vào cái kế hoạch này. Chỉ cần tỏ ra đặc biệt, rồi bày cái trò thư tình là đã giữ được hắn. Chờ đó đi, tiếp đón tôi sẽ đi nước ngoài cho hắn nhớ nhung, làm ọi đứa con gái tránh xa, sau đó tôi sẽ quay về, nói lại tình cũ và tôi sẽ ngang nhiên có được cái ghế phu nhân Galaxy, hahaha.

- Sau đó thì sao ạ ?

- Giết hắn, giết chủ tịch Galaxy và tôi sẽ độc chiếm toàn bộ tập đoàn. HAHAHA, Giản Thạch, hắn cũng chỉ là tên ngu ngốc khi bị tôi lừa. Trận chiến này, Kiều tiểu thư ta là người thắng cuộc.

Rè rè

- ” Máy người...làm sao có được ”

- ” Sao hả ? nếu cái này đến tay Giản Thạch thì sao đây ? ”

- ” hừm, dù gì hắn cũng đang mất trí, mấy người không thể cho hắn biết được lúc này chứ gì HAHA, bảo vệ hắn cho kĩ, nếu việc này bại lộ, tôi sẽ ra tay với hắn bất cứ khi nào ”

Nói rồi, Dạ Thanh bỏ đi.

- ” Thạch, cậu nghe rõ rồi chứ. Chính miệng cô ta ”

Giản Thạch bước ra sau một cây cổ thụ

- ” Không ngờ bao năm qua... Dạ Thanh, mình sẽ không tha cho cô ta ”

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 25

25. Chương 25

Chương 25 : trí nhớ trở lại ? Sự thật phơi bày.

Sau lần cảnh cáo đó, Gia Vỹ và cô Quỳnh điều động mọi người bảo vệ Giản Thạch thật kĩ lưỡng.

Trước phòng bệnh của Giản Thạch luôn có 2 người mặc áo đen canh gác. Dĩ nhiên chính vì vậy mà nơi đây khi có bất cứ ai đi ngang, cũng không tránh khỏi bị dòm ngó.

Tuy là cứ hay bị đuổi ra, nhưng tôi vẫn ‘mặt dày’ vào phòng bệnh Giản Thạch mà lo cho hắn. Nhưng cái tên ác quỷ này hắn không những lơ đi sự lo lắng của tôi, mà còn xem tôi là không khí, suốt ngày tình tình tứ tứ với Dạ Thanh. Lòng ghen nổi dậy, nhưng tôi phải đè nén rất nhiều.Haizzz.... từ khi gặp tên ác quỷ này, có vẻ như tôi có những cảm xúc rất mới nhĩ.

12h đêm, phòng Giản Thạch vắng lặng... Một người con trai đẹp như tạc đang nằm trên giường bệnh ngủ không ai khác là Giản Thạch.

Một cái bóng đen đi tới. Đột nhiên, có một ánh sáng lóe qua, lao thẳng xuống Giản Thạch...

Phập, tách tách

- ” Dạ Thanh, cô quá rần rần ”

Giản Thạch mở mắt, mắt nhìn người con gái trước mặt, tay giữ tay cô ta. Phải ! Bóng đen vừa rồi, không ai khác chính là Dạ Thanh trong trang phục bác sĩ, bịt một chiếc khẩu trang y tế, trong tay cô ta là một con dao sắc nhọn, cách tim Giản Thạch chỉ 2 gang tay.

Đèn phòng được bật sáng, ngay cửa là một đám người áo đen đã vây quanh, ngoài ra, còn có Gia Vỹ, Tịnh Kha, tiểu Nhi, cô Quỳnh và... Tôi.

Dạ Thanh bị đám người áo đen lôi xa ra. Giản Thạch tao nhả đứng lên chậm rãi bước đến trước Dạ Thanh, mặt đang tái mét

- " Dạ Thanh, cô nghĩ cô giết được tôi ? Cô tưởng cái âm mưu chiếm Galaxy của cô sẽ suông sẻ ? Hạ màn ở đây đi "

Giọng hần lạnh lùng đến đáng sợ.

- " Giản Thạch, cậu biết ? "

- " Đúng, tôi biết. Biết mọi kế hoạch của cô từ việc bức thư tình "

Mặt Dạ Thanh càng lúc càng trắng bệch.

- " Sao cậu biết được "

- " Khi cô bị Tịnh Kha và Gia Vỹ cảnh cáo gần đây nhất. Tôi đã đứng sau cây cổ thụ và nghe hết. Dĩ nhiên tôi có mặt ở đó... là kế hoạch của tôi "

- " Sao cơ ? "

- " Dạ Thanh, tập đoàn Kiều nhà cô, chính thức biến mất trong thương trường này. Nhưng tôi sẽ giải đáp cho cô : Tôi CHƯA TỪNG mất trí.Lôi cô ta đi. Đùng bao giờ để cô ta xuất hiện trước mặt tôi "

Tôi nghe cuộc đối thoại đó. Hiểu mang máng. Giản Thạch không mất trí, vậy là sao ?

- " Thạch, anh không sao chứ ? "

- " Bác sĩ, xin hãy giấu mọi việc, hãy nói với mọi người tôi mất trí nhớ, đừng để ai biết, đặc biệt là Nhã nhi "

- " Vâng, thiếu gia "

- " Mẹ, Gia Vỹ, 2 người hãy giả vờ như con mất trí nhớ, con tin Dạ Thanh là người làm ra trò này. Trong chiếc xe tông con, con đã thấy cô ta. Theo con đoán, cô ta biết con mất trí, sẽ đến đây giả trò, con muốn biết cô ta có ý gì. Nên 2 người hãy giúp con, đồng thời giữ bí mật "

- " cậu chắc được là sẽ thành công không ? "

- " Được mà. Tin mình đi. Mẹ hãy tin con "

- " Được rồi " / " Hy vọng ở cậu vậy "

- " Vậy tức là anh không hề bị mất trí ? "

- " Không hề. Lúc bị tông, Anh đã kịp né, nên tuy bị tông trúng nên không đến mức mất trí, bắt quá chỉ là bị thiếu máu thôi. "

- " Còn lạnh nhạt, tất cả là để Dạ Thanh bị dính bẫy ? "

- " Xin lỗi em, đã để em chịu lạnh nhạt "

- " Anh... đáng ghét "

Tôi vừa tức vừa mừng cho hần. Tên ác quỷ này không sao là tôi mừng rồi. Phải rồi, hần là ác quỷ, sao có chuyện gì được nhỉ.

Dạ Thanh đã bị Giản Thạch xử lý, tập đoàn Kiều cũng biến mất, giờ thì không còn gì ngăn cản được tôi và tề ác quỷ này bên nhau nữa. Hần cũng hồi phục sức rất nhanh, giờ đây, mọi chuyện đã về quỹ đạo cũ.

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 26

26. Chương 26

Chương 26 : Bắt cóc.

Dạ Thanh sau lần ấy đã biến mất. Không ai biết tin tức của cô ta. Mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp, nhưng sao tôi vẫn thấy có gì không ổn lắm, có lẽ do nghĩ nhiều.

Bây giờ đang là lúc chuyển tiết, tiết học tiếp theo là thể dục. Tôi sau khi thay đồ xong, đi đến nhà vệ sinh nữ, rửa mặt. Vừa định bước ra

Bụp – ” Ừm...ừm... ” Tôi chỉ biết , mình bị một cái gì đó chụp lên mặt rồi buồn ngủ kinh khủng.

Mở mắt ra, tôi cảm nhận được, tay mình bị trói đằng sau lưng, cả người cũng bị cột vào cái ghế đang ngồi. Xung quanh là cây cối, chỗ này rất quen thuộc...Là chỗ tôi và Giản Thạch đã dã ngoại lần trước.

- ” Tỉnh rồi à ? ”

- ” Dạ Thanh!!! ”

- ” Chắc mày biết chỗ này, mày nghĩ sao nếu mày chết ở đây ? Mày thấy tao tốt không HAHA ”

Dạ Thanh nói rồi cười như điên dại. Tôi nhìn kĩ cô ta, chỉ mấy ngày thôi mà trong cô ta hốc hác, da bị đen hơn, đầu tóc cũng chẳng có style như xưa, quần áo cũng chẳng đẹp đẽ gì. Không ngờ cô ấy lại ra nông nỗi này. Nhưng tôi hơi đầu mà chú ý, điều tôi quan tâm bây giờ là, cô ta tính làm gì tôi

- ” Cô muốn gì ? ”

- ” haha, vì Thạch không còn là của tao, đương nhiên tao không để mày có Thạch, tao sẽ gọi hắn tới đây, rồi cho 2 đứa này chết chung một chỗ, chắc mày biết ở đây có một vách đá nhĩ HAHHAHA ”

Vách đá... Biết tôi biết chứ.Lần đến đây, tôi có thấy, tất nhiên là không lại gần rồi. Vị trí của tôi đang ngồi, nếu nhìn qua tay trái... Kia, vách đá ngay kia.

-” Cô...cô không được hại Thạch ”

- ” Không tới mày lên tiếng, nó sắp tới rồi. Đây, mới nói, nhanh thật đi một mình càng tốt HAHA”

Tôi nhìn người con trai đang bước đến – La Giản Thạch.

- ” Nhã nhi !!! ”

- ” Đứng im, hoặc là tao cho nó chết ”

- ” Dạ Thanh, cô muốn gì ? ”

- ” Tụi bây... ”

Đám người của Dạ Thanh khoảng 5 tên tiến đế, đưa thạch đến gần vách đá, vài tên khác khiêng chiếc ghế tôi đang ngồi, đặt kế bên Thạch. Thạch cúi trối cho tôi, ôm lấy tôi

- ” Đóng phim đủ rồi. Tụi bây... Đánh thằng này đi. Không được nương tay. Thạch, nếu không muốn con này chết, thì nằm yên cho bọn tao đánh ”

Nhìn chúng đánh đập Thạch, tôi muốn xông vào, nhưng bị Dạ Thanh giữ lại. Tức giận ...Tôi quay qua, tát cô ta một phát rồi chạy lại Thạch, chịu đòn giúp hắn một phần nào. Một tên trong số ấy, hất tôi ra ngoài, một bàn tay lôi tôi dậy

- ” Con khốn, mày dám tát tao, tao ày chết ”

Nhìn Yên Nhã xông vào đỡ vãi đòn, Giản Thạch như bốc khói, đặc biệt khi cô ấy bị hất ra. Hấn điên lên đứng dậy đánh trả chúng quyết liệt.

Cảnh tượng Yên Nhã cùng Dạ Thanh xô đẩy nhau bên vách đá, khiến hấn hú hồn, vội giải quyết cái đám rong rêu này.

Dạ Thanh trượt chân, kéo theo Yên Nhã, hấn hoảng sợ, lao đến

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 27

27. Chương 27

Chương 27 : Kết cục của Kiều Dạ Thanh. Suy nghĩ riêng.

- " Con khốn, mày dám tát tao, tao ày chết "

Tôi và Dạ Thanh cứ giằng co với nhau. Bỗng trong khi nhào vào tôi, Dạ Thanh trượt chân, té xuống vách đá, kéo theo tôi. Không.... Trước khi rơi xuống, tôi thấy Giản Thạch hấn đang lao tới tôi. Có lẽ trước khi chết, được nhìn người mình yêu, lao lên vì mình, cũng đủ hạnh phúc rồi. Tôi nhắm mắt, chờ đợi cái chết. Nhưng... Tay tôi ngay tức khắc bị giữ lại, tôi ngước lên – Là Thạch, hấn cứu tôi. Tôi chợt nhớ, vội nhìn xuống, Dạ Thanh đang rơi xuống, ánh mắt nhìn tôi cảm hận từ từ khuất dần. Dạ Thanh... Có lẽ đã chết ? Tuy không thích cô ta, nhưng tôi cũng không sát đá, nhìn cô ta rơi xuống, có chút xót xa.

- " Đưa tay kia đây cho anh "

Tôi làm theo. Giản Thạch kéo tôi lên. Tôi đã thoát chết trong gang tấc, lần này, tôi thật sự cảm thấy, thiên thần đã mỉm cười với tôi, không... không đúng, là ác quỷ, ác quỷ đã mỉm cười và cứu tôi.

Nhìn đám tay sai của Dạ Thanh, chúng đã bị Gia Vỹ bắt trói từ bao giờ. Mọi chuyện, có lẽ thật sự kết thúc rồi. Tôi cuối xuống nhìn vách đá, Không thể thấy được, cây cối đã che mất đáy của cái vách nào. Dù ghét thế nào, tôi vẫn muốn

- " Thạch, tìm Dạ Thanh đi, mau lên. Biết đâu cô ấy còn sống thì sao "

Thạch khó chịu nhìn tôi, nhưng vẫn cử người tìm cô ta.

Thấy rồi , tìm thấy rồi. Dạ Thanh đang nằm úp người trên một cành cây khá lớn, đầu chảy rất nhiều máu. Có lẽ lúc rơi xuống, đã bị va đập không ít, nhưng vẫn còn sống, lúc này chỉ đang ngất đi. Dạ Thanh được chúng tôi đưa vào cấp cứu.

Giản Thạch và tôi đã được băng bó vết thương, rồi nằm nghỉ ở phòng hồi sức. Được vài tiếng, tiểu Nhi vào báo tin

- " Nhã nhi, Dạ Thanh đã qua cơn nguy kịch, nhưng có thể sẽ để lại di chứng "

Tôi nhẹ nhõm, cô ấy không chết, nếu cô ấy chết, tôi cảm thấy mình sẽ có lỗi rất nhiều.

Tôi đi qua phòng cô ấy đang nằm, chỉ là đứng nhìn, chứ không vào, thâm tâm thầm cầu cô ấy sẽ sớm tỉnh.

3 ngày sau—

- " Nhã nhi, Dạ Thanh đã tỉnh rồi, nhưng cô ấy lạ lắm "

Sau khi nghe tiểu Nhi thông báo, tôi cùng Giản Thạch vội chạy qua, bước vào. Tôi lên tiếng

- " Dạ Thanh, cô có sao không ? "

- " Cô là ai ? Mọi người là ai ? và...tôi là ai ? "

Dạ Thanh...cô ấy mất trí sao ? Chúng tôi gọi bác sĩ đến khám. Khám xong, tôi cùng Giản Thạch gặp riêng bác sĩ để nói chuyện

- " Tiểu thư ấy sau khi bị va đập quá nhiều nên để lại di chứng. Di chứng này là mất trí nhớ hoàn toàn và...vĩnh viễn không nhớ ại được nữa. Một phần vì va đập qua nhiều, một phần vì mất quá nhiều máu, một phần vì hoảng loạn và có lẽ một phần vì cô ấy không muốn nhớ gì cả "

Tôi im lặng. Giản Thạch lên tiếng :

- " Có cơ hội cho cô ấy nhớ lại không ? "

- " Có lẽ là không "

Chúng tôi đi ra. tôi hỏi Giản Thạch

- " Anh, giờ làm sao ? "

- " Cứ để cô ấy vậy là tốt nhất. Ông bà Kiều tự tử cả rồi,có nhớ lại, cô ta cũng đau lòng hơn. "

- " Ừm, cô ấy sẽ không xấu xa như xưa nữa. Chúng ta hãy làm bạn với cô ấy đi và lo cho cô ấy một ít trong thời gian tới "

- " Ừ "

Dạ Thanh từ ngày tỉnh dậy, hồi phục thấy rõ. Tuy không nhớ gì, nhưng cô rất hòa đồng với chúng tôi. Khi cô ấy hỏi về quá khứ, không ai nói gì, chỉ có Giản Thạch lên tiếng

- " Quá khứ của cô là quá khứ buồn, tốt nhất đừng nhớ lại, sống thế này sẽ tốt hơn "

Dạ Thanh đã hiểu, cũng không bận tâm đến. Cô ấy làm lại từ đầu, cô ấy giờ đây đã trở thành một trong số bọn tôi. Tôi thấy vui vì điều đó, không so đo với những chuyện trong quá khứ, tôi cũng không muốn nhớ đến nữa.

Đêm nay, tôi lên ra ngoài bệnh viện, nói đúng hơn ...Tôi bỏ trốn. Tôi suy nghĩ rất nhiều kể từ ngày cứu Dạ Thanh, hình như có tôi bên cạnh, nơi đó luôn gặp những chuyện không hề may mắn. Có lẽ, tôi nên đi một thời gian, sẽ không là đi luôn, nhưng tôi muốn đi một thời gian, để mọi việc thật sự lắng xuống, để tôi có thể xác nhận lại tình cảm của tôi và Giản Thạch....

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 28

28. Chương 28

Chương 28 : Ác quỷ vẫn có thể mang lại hạnh phúc.

Sáng nay, Giản Thạch tỉnh dậy, không thấy Yên Nhã đâu. Cậu như sắp điên lên khi không tìm thấy được, cậu như muốn đào cái bệnh viện này lên mà tìm. Bỗng điện thoại có tin nhắn đến

‘ Đừng tìm em. Em muốn rời đi một thời gian, xảy ra quá nhiều chuyện, em muốn mình đi để mọi việc thật sự lắng xuống ‘

Giản Thạch tức giận, quăng điện thoại thẳng vào tường. Sao cậu chịu được chứ, bao nhiêu khó khăn mới có thể bên nhau, giờ Yên Nhã lại rời đi, sao cậu chịu được. Lúc này, cậu mới biết – Cậu yêu Nhã quá nhiều. Nhưng Yên Nhã sao có thể bỏ trốn được khi cậu ở kế bên, chợt nhớ, cầm lấy ly nước lên ngửi thử : Mùi

thuốc ngủ. ‘ Nhã nhi em được lắm!!!’ Cậu tức đến nghiến răng, quyết tìm cho ra ‘ Nhã nhi, em trốn cho kĩ, nếu để anh tìm ra, em sẽ không sống yên với anh đâu!!! ‘

Trời đang lạnh dần. Tôi rút người trong chiếc áo khoác.

Đã 2 tuần bỏ đi. 2 tuần mà tôi cảm thấy như cả thế kỉ. Không bên cạnh Thạch, tôi nhớ anh rất nhiều, đôi lúc muốn chạy về ôm lấy anh, tôi mới nhận ra : Tôi yêu anh biết bao.

Thật ra tôi chẳng đi đâu xa cả, ở gần anh thôi, chỉ là kín đáo một chút. 2 tuần này, tôi sống bằng tiền cô Quỳnh đã thưởng ổi tháng. Dù sao, tiền cũng không bao nhiêu, hiện tại tôi sống trong một căn nhà trọ giá rẻ, mỗi ngày đến siêu thị mini khi lần đầu tiên tôi đến với thành phố này để ăn uống. Số tiền còn lại, tôi mua ình vài bộ đồ.

Yên Nhã đã trốn hẩn được 2 tuần. Hẩn như muốn bốc hỏa tìm cô. Sao cô trốn kĩ thế, một cọng tóc cũng không thấy. Lúc này, hẩn đang đi lang thang ngoài phố, hẩn đang ở chân tháp Galaxia, nơi đẹp nhất của thành phố này, nơi lãng mạn nhất thành phố này. Bỗng, hẩn thấy một dáng người quen thuộc. Vóc dáng đó, mái tóc đó, không sai, là cô, là Nhã nhi của hẩn tuy đang mặc một chiếc áo khoác rộng. Hẩn không nghĩ nhiều, vội chạy tới kéo lại, nhưng... hẩn lảo đảo rồi, không phải cô. Hẩn thất vọng.

Tôi đang ở tháp Galaxia, một tòa tháp nổi tiếng của cái thành phố này. Đi dạo quanh tháp, tôi bỗng thấy một người quen thuộc. Là hẩn, là Giản Thạch. Hẩn đang nắm tay một cô gái, rồi cô ấy nói gì bỏ đi. Sao tôi thấy buồn. Trong khi tôi bỏ đi, hẩn lại đi nắm tay nắm chân người khác thế. Tôi biết, tôi đang ăn dấm chua. Giật mình, hẩn quay lại nhìn tôi, tôi vội quay mặt bỏ chạy, tôi biết hẩn đang chạy theo tôi

- ” Nhã nhi, đừng chạy nữa, Nhã nhi!!!! ”

Tôi và hẩn kẻ chạy người rượt, khiến bao nhiêu người nhìn, đến khi hẩn nắm lấy tay tôi kéo tôi lại ôm vào

- ” Đừng chạy nữa. Không phải như em thấy. Anh chỉ tưởng cô ấy là em thôi, anh không biết cô ấy ”

Tôi vẫn không trả lời

- ” Đừng giận anh, quay về với anh, trong 2 tuần qua, anh nhận ra, anh cần em ”

Tôi xúc động đến mức rơi nước mắt, đánh nhẹ hẩn

- ” Tên ác quỷ đáng ghét này, dẻo miệng ”

- ” Vậy... anh là ác quỷ, ác quỷ này yêu em ”

Nói rồi, Giản Thạch trao tôi một nụ hôn, thật sâu, đầy sự dịu dàng, nhớ nhung...

Nụ hôn dứt ra, tôi nở nụ cười thật tươi

Đối với em, trước đến giờ, vẫn chưa có thiên thần mỉm cười với em, đem lại cho em may mắn, nhưng giờ em nhận ra, không nhất thiết là thiên thần, ác quỷ vẫn có thể mang lại hạnh phúc...

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 29

29. Chương 29

Chương 29 : Gặp lại bố.

Sau ngày ở tháp Galaxia, tôi và Thạch giờ đây dính như sam.

Hôm nay, tôi cùng những người bạn sẽ về thị trấn ngày tôi ở chơi vài ngày, tôi cũng muốn gặp bố mình. Không biết mấy tháng nay ông ra sao rồi.

Đến nhà rồi, aaa khoan đã, đúng địa chỉ này mà, nhưng nhà nhìn khác quá, đẹp hơn, mới mẻ hơn, đang hoàng hơn, sao lại vậy ???

Tôi đưa tay ấn chuông, một người đàn ông bước ra mở cửa, là bố tôi. Trông ông rất tươi tắn, không còn vẻ của một tên say rượu nhếch nhác hồi đó.

- " Nhã, con về rồi, vào nhà đi "

Tôi không hiểu gì, sao bố tôi thay đổi đến thế ? Tôi nhìn bố với vẻ thắc mắc, ông chỉ cười với tôi, ánh mắt như ' bố sẽ giải thích sau '

- " Mấy đứa ngồi chơi, để chú vào làm gì đó ấy đứa "

Cơ hội tốt, tôi liền lên tiếng

- " Con vào phụ "

Dưới bếp_____

- " Bố, bố có thể giải thích chưa ? "

- " Từ lúc con đi, căn nhà trống trải đi, bố dần dần nhận ra, không thể sống thế này, con đã không ở đây nữa, bố phải tự lo cho bản thân. Nên bố đã dọn dẹp mọi thứ, sử dụng số tiền có được, mở một cửa tiệm nhỏ nhưng thu hút được rất nhiều khách, dần dần bố mở rộng cửa hàng của mình và tu sửa lại nhà cửa như bây giờ. "

- " ... "

- " Từ khi mẹ con bỏ đi, bố rất buồn, sự thật, bố rất yêu mẹ con nhưng lại không dũng cảm giữ bà ấy, để bà ấy bỏ đi, bố ân hận, hận mình là đàn ông nhưng lại không dũng cảm giữ lấy người mình yêu. Xin lỗi con, đã để con chịu cảnh bị mẹ bỏ rơi từ khi còn nhỏ. Tuy là con nuôi, nhưng bố thật sự thương con, con đừng giận bố chuyện thời gian qua "

- " Bố ... "

Tôi xúc động, ôm lấy ông, tại sao sống suốt mười mấy năm, đến giờ tôi mới hiểu được nỗi lòng của ông.

- " Bố, bố hãy lên thành phố sống với con, con muốn mình báo hiếu cho bố "

- " Được, nếu bố không phiền con "

- " Không phiền, không phiền đâu, chừng nào bọn con về lại thành phố, bố hãy đi cùng nhé "

Tôi nói với giọng chờ đợi

- " Được "

Tôi mừng, tôi đã bị mẹ bỏ rơi, tôi không muốn bố cũng bỏ rơi mình. Bao năm qua tuy ông vẫn hay la mắng tôi, nhưng tôi vẫn muốn bên ông.

- " Nhã, trong số bạn con ngoài đó, cái cậu con trai mặt có vẻ lạnh lạnh ấy, có phải là bạn trai con không ? "

Tôi ngạc nhiên, sao ông nhận ra được. Từ khi ông xuất hiện, tôi luôn đứng cách Thạch mà.

- " sao bố biết ? "

- " Bởi ánh mắt cậu ta luôn nhìn con, nhìn con rất dịu dàng quan tâm và yêu thương. Bố nhận ra "

Tôi không nói gì, chỉ đỏ mặt cúi đầu pha trà, còn bố tôi, ông đang cười, cười vui vẻ.

- "Mấy bạn, uống trà và ăn ít bánh đi nè. À quên, bố, con giới thiệu. Đây là Lộc Gia Vỹ, Dương Khánh Nhi, Kiều Dạ Thanh, Đào Tịnh Kha, Chu Hoàng Khương và ... ừm...La Giản Thạch ạ "

- "Chào các cháu. Chú là Mai Quốc Văn. Mấy đứa ở đây chơi vui vẻ nhé, chú có việc cần làm. Ừm, Giản Thạch, chú có chuyện cần nói với cháu một lát "

- "Vâng"

Bố và Thạch đi đâu đó, tôi cũng không cần, tôi biết bố muốn nói gì với hấn. Quay qua đám bạn

- "Nè, chừng nào chúng ta về, bố mình sẽ đi chung, bố sẽ dọn lên thành phố ở "

- "Tuyệt thế, được đó "

Tiểu Nhi lên tiếng, mọi người cũng rất ủng hộ.

- "Cháu là Giản Thạch, bạn trai của Nhã phải không ? "

- "Vâng, đúng vậy ạ "

- "Chú hy vọng, cháu sẽ mang lại hạnh phúc cho Nhã "

- "Chú yên tâm, cháu sẽ không làm chú thất vọng, chúng cháu trải qua rất nhiều chuyện để có thể bên nhau như bây giờ, cháu sẽ không buông tay cô ấy "

- "Ừm ! Từ nay, mong cháu chăm sóc cho Nhã. Đừng buông tay người mình yêu "

- "Cháu hiểu mà. "

Chuyến đi chơi khép lại trong vui vẻ và hạnh phúc. Bố tôi đã dọn đến căn biệt thự nhà La. Nhìn ông ngạc nhiên hết cỡ vì mức độ giàu sang của họ La, tôi có chút buồn cười, phải, lần đầu đến đây, tôi cũng có nét mặt như ông.

- "Nhã, không ngờ là con... "

- "Bố à, trước đây con cũng như bố, nhưng từ từ rồi sẽ quen. Hy vọng ở thành phố này, bố sẽ thấy vui vẻ "

- "Có con, dù ở đâu, bố cũng thấy vui "

Độc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Chương 30 (end)

30. Chương 30 (end)

Chương 30 : Đám cưới. Hạnh phúc vĩnh cửu.

5 năm sau—

Tiểu Nhi và Gia Vỹ, Kha Kha và Hoàng Khương đều đã làm đám cưới hết rồi.

Tiểu Nhi và Gia Vỹ làm đám cưới đầu tiên, phải nói cặp đôi này gần như không có sóng gió gì mà vẫn hạnh phúc bên nhau, thật là ghen tị làm sao !

Kha Kha và Hoàng Khương là cặp đôi đám cưới tiếp theo. Tuy là yêu nhau nhưng họ luôn cãi nhau, thật khó tin họ là một cặp, có vẻ như họ là nhân chứng sống của câu ‘ Ghét của nào trời trao của đó’.

Còn Dạ Thanh, nghe cô ấy kể hiện đang quen với anh chàng Tổng tài, quen một cách...miễn cưỡng.

Giản Thạch thì cứ cần nhằn với tôi, chả là hấn đã cầu hôn rất nhiều, tuy là tôi đã đồng ý nhưng tôi cứ chần chừ mãi chưa chịu tổ chức lễ cưới, khiến hấn luôn bị Gia Vỹ và Hoàng Khương trêu chọc.

Hôm nay, là ngày đám cưới của tôi và Giản Thạch.

Hiện trong phòng trang điểm cô dâu, tôi nhìn mình trước gương, sắp tới, tôi sẽ chính thức trở thành ‘gái có chồng’. Tôi không muốn cưới lúc này đâu, nhưng tên Thạch ấy dám đi nói với mọi người là hắn đã lên giường cùng tôi, sẽ chịu trách nhiệm, bỏ tôi và cô Quỳnh lại còn hối hận và tôi đám cưới lẹ lẹ, trong khi sự thật... Hắn vẫn chưa làm gì tôi, nhưng ai tin đây ? Tên ác quỷ gian xảo này, không ngờ hắn dùng chiêu này ép hôn, huhu...

Đến giờ làm lễ rồi, tôi quàng tay bố, từng bước tiến đến thánh đường, nơi Giản Thạch đang đứng. Hôm nay, hắn thật lịch lãm trong bộ trang phục chú rể màu trắng.

Sau khi thề trước chúa xong, Thạch và tôi trao nhẫn cho nhau, rồi trao cho nhau một nụ hôn nồng nàn.

Bó hoa cưới được tôi tung lên, người chụp được nó, không ai khác, là Dạ Thanh. Tôi mỉm cười, chúc Dạ Thanh sẽ mau mau tìm được hạnh phúc.

Giờ đây, tôi đang đóng vai trò một người vợ đảm đang, đồng thời trở thành thư kí riêng của Giản Thạch.

Hắn giờ đây đang nắm chức tổng giám đốc ở công ty chính của Galaxy. Hắn vì không muốn gần cô gái nào nên bắt buộc tôi là thư kí riêng. Tôi không phản đối, dù gì được ở bên hắn mà, sao phải từ chối chứ.

Chúng tôi sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc trong biệt thự La.

Hiện tại tôi đã mang thai, Thạch vì sợ tôi xảy ra chuyện nên cho tôi tạm nghỉ chức thư kí. Thậm chí, hắn quăng cái chức giám đốc qua ẹ Quỳnh xử lý một thời gian, còn hắn, hằng ngày ở bên cạnh tôi chăm sóc. Mát-xa, lo cho tôi từng miếng ăn giấc ngủ, v.v... Tôi thấy, hắn hợp với nghề bảo mẫu lắm đấy, nghĩ mà tôi không thể nhịn cười. Tôi cũng không ngại gì mà bắt nạt hắn, phải trả thù vì hắn dám ép cưới tôi chứ kkkkaa.

Ngày sinh sắp tới rồi, bụng càng lúc càng bự, tôi cảm thấy cũng rất nặng nhọc nhưng rất hạnh phúc.

Tự nhiên đau bụng quá, tôi ôm lấy bụng, nước ối cũng vỡ ra, Giản Thạch hoảng hồn đỡ lấy tôi, gọi cấp cứu...

Trước phòng cấp cứu, Giản Thạch, mẹ Quỳnh và bố tôi đang đứng chờ.

Giản Thạch như đang ngồi trên đồng lửa. Hắn cứ đi tới đi lui, rồi nhìn vào phòng sinh sản. Mọi người đã tập trung đầy đủ ở đây, cũng phải cách xa hắn bởi vì lúc này mặt hắn trong rất đáng sợ, trông hắn như muốn giết người đến nơi.

Gia Vỹ cùng Hoàng Khương khuyên hắn nên bình tĩnh, từ từ rồi tôi sẽ ổn thôi, vì họ cũng từng trải qua chuyện này. Nhưng Giản Thạch nào có nghe, nhìn Gia Vỹ cùng Hoàng Khương như muốn ăn tươi nuốt sống 2 người. Mãi đến khi nghe tiếng em bé khóc, hắn mới nhẹ nhõm, lao ngay vào phòng thăm tôi.

Nghe Kha Kha và tiểu Nhi kể lại cảnh trong khi chờ tôi, tôi thật không nhịn cười nổi.

Con chúng tôi ra đời rồi, là song sinh, một nam một nữ. Bé trai là La Giản Thiên, còn bé gái là La Yên Hy, trong 2 đứa nhỏ rất dễ thương, Giản Thiên nhìn rất giống Giản Thạch, còn Yên Hy thì lại giống tôi.

Giản Thạch thề sẽ không để tôi mang thai lần nữa, một lần cũng đủ cho hắn lo muốn tăng xông máu.

Độc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Ngoại truyện 1

31. Ngoại Truyện 1

Nguyễn truyện 1 : Chuyện tình của Kiều Dạ Thanh.

Từ khi xuất viện đến nay đã 3 tháng, Dạ Thanh đã khỏe hơn rất nhiều. Thật ra, trước đây 1 tuần, cô đã nhớ lại tạm tạm mọi chuyện. Cô nhớ ra : Cô từng muốn hại Giản Thạch và Yên Nhã, cô nhớ ra tập đoàn Kiều của nhà cô đã bị sụp đổ, cô nhớ ra bố mẹ cô đã tự tử. Nhưng cô vẫn giả như không nhớ, cô muốn cuộc sống hiện tại của mình, cô muốn sự yên bình hiện tại, cô cũng không muốn phải tranh giành với Yên Nhã nữa. Bác sĩ từng nói cô không có cơ hội nhớ mọi chuyện, nhưng cuối cùng, cô vẫn nhớ ra được.

Hiện tại, cô đang sống trong căn hộ nhỏ, do mọi người góp tiền giúp cô mua. Họ cũng muốn giúp cô đi học lại, nhưng cô lại thôi, dù sao khi ở Anh, cô cũng đã tốt nghiệp sớm rồi, nên cô quyết định đi làm. Cô không làm người mẫu như mong ước nữa, cô không muốn liên quan gì đến quá khứ nữa, cô quyết định xin việc trong một công ty. Công việc khá thuận lợi, tiền lương cũng đủ xài, không gì thiếu thốn hay khó khăn, chỉ có một rắc rối nhỏ, đó là ông sếp lớn của cô.

Ông sếp lớn của cô là một người rất trẻ tuổi, chỉ mới 26 tuổi thôi, nhưng thực lực rất tốt, lại cũng là dòng dõi của chủ tịch tập đoàn cô đang làm, nên rất nhanh trở thành giám đốc của công ty lớn này. Đáng lẽ, sẽ không có chuyện gì, nếu hôm ấy cô không đụng phải tên sếp này...

Dạ Thanh bước vào thang máy, mơ màng thế nào lại bấm lộn lầu 15, khi cửa mở ở tầng 15, một người con trai rất điển trai bước vào, một người rất có khí thế. Nhưng cô không nghĩ gì, cô không nghĩ đây chính là tổng giám đốc, chỉ vì ý nghĩ đơn giản " Giám đốc không đi thang máy nhân viên ". Nhưng người đàn ông này lên tiếng

- " Gặp tổng giám đốc, cô không chào ?"

- " Anh là giám đốc ư ? Đùa tôi "

Vừa lúc cửa thang máy mở, cô bước ra, để lại sau lưng ngài tổng giám đốc đang có vẻ mặt vừa ngạc nhiên, vừa thích thú.

Từ đó, cô thật sự hối hận, trong một lần, cô nhận điện thoại kêu mang cà phê cho tổng giám đốc, cô không hiểu sao cô phải đi, nhưng là lệnh nên cô phải đi. Bước vào phòng tổng giám đốc, cô thật sự hối hận : Là tên cô đã gặp ở thang máy, hán tên Lâm Vĩnh Kỳ, tên thật kiều ngạo.

Từ ngày đó, cô luôn bị Lâm tổng bắt mang cà phê đến tài liệu, thậm chí là cơm hộp.

Nghĩ lại, Dạ Thanh thấy có chút tức giận, lúc nào cũng rửa Lâm tổng, hán còn ngang nhiên đưa cô thành thư kí, khiến không ít lời đồn về cô. Nhưng nghĩ đến hán, cô không khỏi nở nụ cười, hiện tại, Lâm tổng đang là bạn trai của cô. Thật khó tin

Chuyện là, thật đau lòng, tên Lâm tổng ấy, đã gạ cô, bắt cô uống hết một ly rượu mạnh rồi nhân cơ hội kéo cô lên giường.

Sau đó, lúc cô tỉnh dậy, bên cạnh là hán đang mở mắt nhìn cô thao láo thế kia

- " Sao tôi lại ở đây "

Dạ Thanh cảm thấy người thật mệt mỏi, giữa 2 chân cũng đau, nhìn lại mình không một mảnh vải, trên giường còn có vết máu đỏ, cô không nhận được mà hét lên

- " TRỜI ỒIIIIII "

Chát OMG ! Cô vừa mới tát tổng giám đốc đấy, nhưng giờ còn quan trọng gì chuyện đó, cái chuyện quan trọng lúc này là... Lần đầu tiên của cô đã mất rồi. Cô cảm hán nhìn hán, trong khi tên này sau khi ăn tát

vẫn trưng cái bộ mặt cười đến nham nhở, hấn nắm lấy tay cô, đẩy cô nằm xuống giường rồi đè lên người cô, nhần nhở nói

- ” Em cướp đời trai của anh rồi, mau chịu trách nhiệm đi Thanh Thanh ”

Mặt hấn dí sát vào cô

- ” Cái gì, là ai bị cướp chứ hả ? Tôi bị cướp đời gái mới đúng. Chịu cái gì mà chịu ”

- ” Hôm qua, em uống say, sau đó bò lên người anh ‘hiếp’ anh khi anh đang giúp em. Tất nhiên em chịu trách nhiệm. Em phải làm bạn gái anh, và phải cưới anh ”

- ” cái gì !!! Tên cáo già này ”

- ” Hoặc là chịu trách nhiệm, hoặc thuê luật sư. Thế nào, em thuê nổi không ”

Dạ Thanh không còn cách gì, đành cắn răng ‘chịu trách nhiệm’

Sau lần ấy, tuy là có đi cùng hấn, nhưng cô luôn giữ khoảng cách, gì chứ tên này cáo già lắm, không chừng bị hại nữa thì khổ.

Hấn, Lâm tổng, tên Lâm Vĩnh Kỳ ấy luôn tìm trò phá cô. Thật không thể chịu đựng được.

Gần đây, hấn bỗng biến mất không lý do, tự nhiên cô thấy có chút trống, có chút gì đó nhớ nhung. Đến khi cô tưởng rằng, hấn biến mất luôn rồi, thì hấn quay về, ôm lấy cô

- ” Anh nhớ em. Một tháng qua ở nước ngoài có việc đột xuất, anh nhớ em không chịu được ”

- ” Kỳ... ”

- ” Thời gian qua, anh trốn tránh đủ rồi, giờ anh muốn chính thức theo đuổi em ”

- ” ... ”

- ” Thanh Thanh, Anh yêu em. Anh cần em, anh... ”

- ” Kỳ , thời gian qua là không có anh bên cạnh, em thấy rất nhớ anh, em nghĩ... em cũng cần anh, cũng yêu anh ”

Đọc tiếp Không chỉ thiên thần mới có thể mang lại hạnh phúc – Ngoại truyện 2

32. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2 : Couple nhí. Kết thúc tốt đẹp.

La Giản Thiên và La Yên Hy năm nay đã được 5 tuổi. La Giản Thiên càng lớn càng giống Giản Thạch, mới tí tuổi nhưng có vẻ đẹp khiến bao người thích, chắc chắn lớn lên sẽ không ít cô gái theo. Tuy là 5 tuổi, nhưng thể hiện rõ bản chất của bố nó : Lạnh lùng, nham hiểm và cực kì thông minh. Còn em gái là La Yên Hy lại rất xinh đẹp, một gương mặt như thiên thần nhỏ, mỉm cười đã thấy rõ lúm đồng tiền, khuôn mặt vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu nhưng cũng toát lên vẻ quý tộc, lớn lên cũng sẽ không ít vệ tinh vây quanh. Nhưng nhìn mặt hai đứa nhỏ, đừng đánh giá thấp chúng, chúng đều là những con nít quý, rất quý, luôn bày đủ trò trêu chọc mọi người.

Khánh Nhi cùng Gia Vỹ cũng không thua kém, có một cậu con trai 7 tuổi tên Lộc Gia Minh và một bé gái chỉ mới 4 tuổi tên Lộc Khánh Hân. Hai đứa nhỏ nhà này, nhìn cũng không thua kém gì con chúng tôi.

Từ nhỏ, Yên Hy cùng Gia Minh đã có tình cảm với nhau, tuy được hứa hôn nhưng Giản Thạch đôi khi phản đối với lý do : Sợ Gia Minh lăng nhăng giống bố nó, sẽ khổ cho con gái Giản Thạch.

Trong khi Giản Thiên lại thích thú với cô nàng Lâm Dạ My của nhà Vĩnh Kỳ & Dạ Thanh. Mặc cho Dạ Thanh khóc lóc không chịu vì sợ rằng Giản Thiên sẽ lạnh lùng như bố nó, nhưng Giản Thiên vẫn tuyên bố sau này sẽ cưới cô nàng Dạ My này cho bằng được.

Không chỉ dừng lại đó, còn có một couple nhí khác ra đời khi Khánh Hân nhà Gia Vỹ lại được chàng trai Chu Hoàng Khang nhà Hoàng Khương – Tịnh Kha để ý đến.

Chỉ còn bé gái sơ sinh của Tịnh Kha với tên Chu Tịnh Vy cùng cậu nhóc mới vài tháng tuổi nhà Dạ Thanh với tên Lâm Vĩnh Hoàng là còn chưa biết gì.

Những couple nhí, xoay vòng của bé gia đình này, sau này hẳn sẽ làm nên một đại gia đình náo nhiệt đây.

Tuy vẫn chưa biết tương lai ra sao, nhưng hứa hẹn sẽ là một tương lai hết mức sáng lạng và hạnh phúc.

Hạnh phúc có đôi khi, không phải đơn giản dễ dàng bắt lấy, mà là phải trải qua rất nhiều chông gai mới có được. Nhưng những hạnh phúc có được từ chông gai, nó luôn bền vững hơn rất nhiều cũng như một tình yêu bền vững nếu là một tình yêu vượt qua nhiều khó khăn vẫn bên cạnh nhau.

Đôi khi có khó khăn, đừng vì điều đó mà ta rút lui mà phải dũng cảm hơn mà tiến lên phía trước, vì đằng sau sự khó khăn ấy, sẽ có một kết quả xứng đáng khiến bạn cảm thấy hài lòng với những nỗ lực của mình, đó mới là cuộc đời, cuộc đời nhiều màu sắc, nhiều bước ngoặt sẽ giúp ta trưởng thành hơn, và tồn tại được trong xã hội đầy rẫy những âm mưu này.

==== The End ====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-chi-thien-than-moi-co-the-mang-lai-hanh-phuc>